XIV. évfolyam 28. szám. Ára: 1 forint 1958. július 10

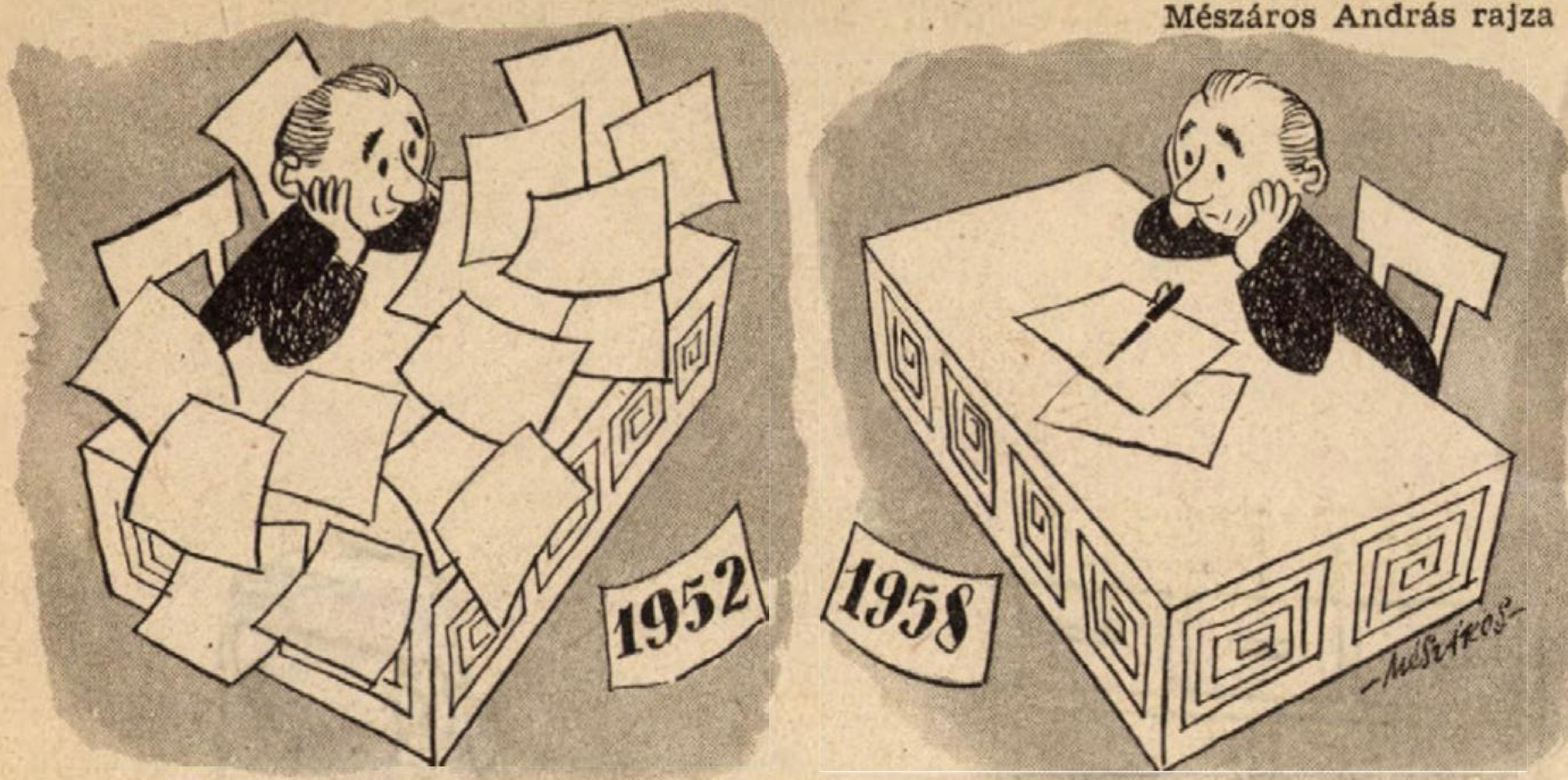
Vasvári Anna rajza

Itt a befőzés!

— Ne egyél bele, fiam!... Nem tudsz várni egy hetet, amikor úgyis romlani kezd?

Csak az idő múlik...

Mészáros András rajza

– Borzasztó ez a rengeteg instrukció! Lehet így dolgozni?

– Szörnyű, hogy sehol semmi instrukció! Lehet így dolgozni?

Nemzeti büszkeségünk

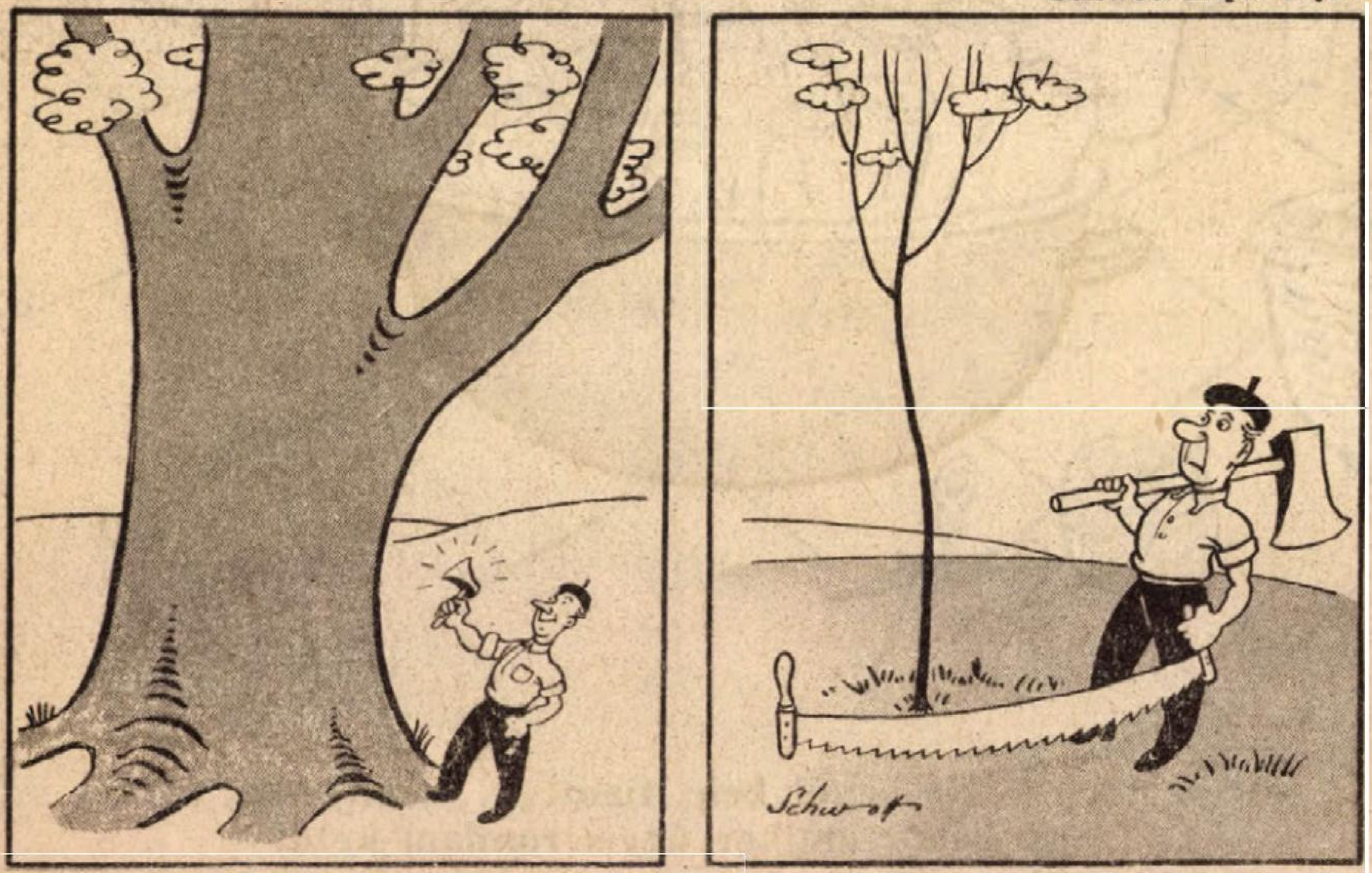
Pusztai Pál rajza

Hurrá! Megint rekordot javítottunk!

Az optimista... ...és a pesszimista

Schwott Lajos rajza

A csodaváros

Nemrégiben egy vidéki városban volt dolgom, ahol a pályaudvari ruhatárban szerettem volna hagyni bőröndömet.

Meglepetésemre a pályaudvaron nem volt ruhatár.

— Nemrégiben bezártuk — magyarázta az állomásfőnök. — Ugyanis nincs szükség rá. Tessék nyugodtan egy sarokba letenni a bőröndöt. Nem fogja senki se ellopni. Garantálom!

Egy kis habozás után otthagytam a koffert. Ez reggel volt. Délben egy kicsit szívdobogva mentem a pályaudvarra. A bőrönd ott volt, ahol hagytam...

A városka nagyvendéglőjében fogyasztottam el ebédemet. Amikor eltávoztam és már a harmadik utcasarkon jártam, észrevettem, hogy a főpincér lohol utánam. Megálltam.

— Kérem, most vettük észre, hogy a bécsiszeletet rosszul számoltuk. Önnek 1 forint 50 fillér visszajár. Tessék!

Csoda becsületes város ez — gondoltam, és bementem egy cukrászdába. Hatalmas választék volt a pultokon.

— Tessék inkább a szomszéd cukrászdába menni — tanácsolták —, ma ott sokkal frissebbek és jobbak a sütemények.

A törvényszéken is dolgom volt. Az épület üres volt, én voltam az egyetlen ügyfél.

— Nincs bűnöző, nincs tárgyalás — magyarázta a bíróság elnöke. — Most tanakodunk, hogy milyen célra használjuk fel az üres épületet.

Este baráti körben vacsoráztam. Ott nyomban nekiszegeztem a kérdést a házigazdának:

— Micsoda város ez a tiétek? Itt mindenki becsületes?

— Igen. De ne csodálkozz, a tisztasági hónap az oka.

— Nem értem.

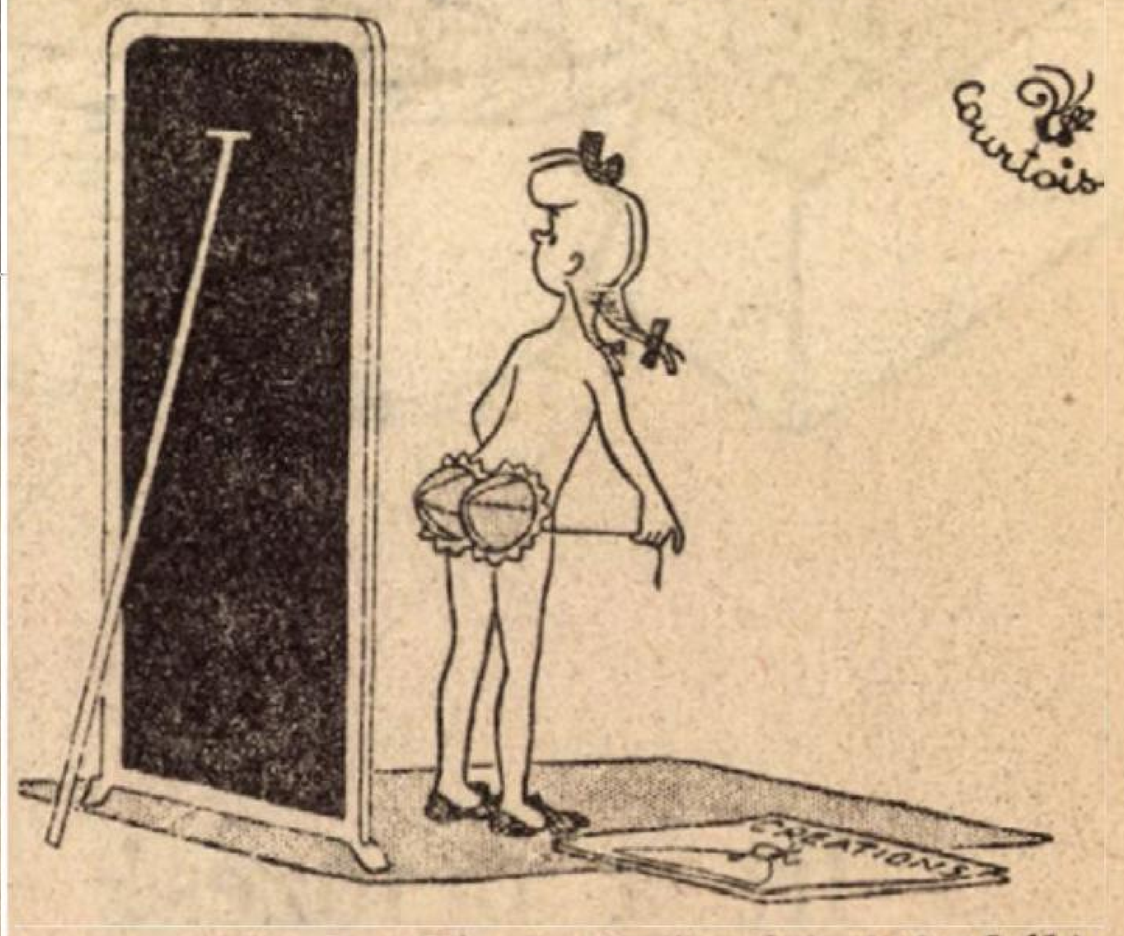
— Pedig egyszerű... A tanács tisztasági hónapot akart rendezni és a helyi cégtáblafestőnél száz táblát, a nyomdában pedig ezer plakátot rendelt. Azonban úgy a táblák, mint a nyomtatványok hibásan készültek el. Nem akarták eldobni, ezért felszegezték és kiragasztották. A propagandának persze megvolt a kellő hatása. Várj, mutatok egy plakátot.

És ideadta. Ez állt rajta:

„Tisztességi hónap. Ügyeljünk a tisztességre!"

Palásti László

Kislány a tükör előtt

(A „Le Rire" című párizsi lapból.)

Ketten beszélnek

— Csak figyelje meg kérem, hogy én a végén idegbajt fogok kapni az autóbuszközlekedéstől, egy szép napon ki fog törni rajtam az elmebaj, be fognak vinni a legközelebbi tébolydába, hogy ott pusztuljak el nyomorultul. Ígérje meg, hogy mindenkinek el fogja mesélni, amit én most magának mondtam, hogy. én előre tudtam: a tébolydában fogom végezni, hogy az én elmebajom nem velem született terheltség következménye, hanem a tömött autóbuszon szereztem, hogy a közlekedés rokkantja lettem . . .

— Nononono . . . uralkodjék magán, kedves uram, vegyen be valami nyugtatót és hozza rendbe ruházatát, nicsak, két gombját leszakították. Most szállt le?

— Igen. És mért szálltam le, mért éppen itt szálltam le?

— Sejtelmem sincs.

— Hát én megmondom. Mert itt a sarkon hirdetnek egy kiadó albérleti szobát, a fiam most nősül és még nincs hol lakniok, hát gondoltam megnézem a szobát, ha egyáltalán meg lehet fizetni azt a bért, amit kérnek érte. Mert ezek a lakásviszonyok kérem gyalázatosak, a lakosság kérem egyre csak szaporodik, szaporodik — mit is tehetne egyebet —, lakás pedig nincs, a fene ott egye . . .

— Ne izgassa fel magát már megint.

— Ez a közlekedés és a lakásviszonyok visznek a sírba, meglátja . . . No és ez a drágaság . . . Mondja, maga meg tud élni abból, amit keres?

— Elég nehezen.

— Igen? Hol vagyok én ettől! A fizetésem, uram, huszadikára mindig elfogy, dehát csodálja? Meg tud fizetni egy rendes vendéglői vacsorát?

— Hát azt nem.

— Szabad ennek így lennie? Szabad egy vacsorának egynapi keresetet felemésztenie? Erről mért nem írnak az újságok, mi?

— Hát ami azt illeti, a drágaság elég nagy.

— A közlekedés rossz, a drágaság nagy, a lakásviszonyok kétségbeejtőek . . . Csoda, ha az ember idegzete tönkremegy? Mi az? Esik az eső?

— Igen, úgy látszik csepereg.

— Na tessék. Már megint. Hol olyan kánikula van, hogy az ember nyelve a földig lóg, hol meg esik az eső negyven nap és negyven éjjel, mint a Bibliában . . . Hogy az a mennydörgős . . .

— Ne izgassa magát . . . Mégiscsak itt kell élnünk . . .

— A drágaság, a lakásviszonyok, a közlekedés, az időjárás . . . Nem . . . ezt nem lehet kibírni . . . Mi újság maguknál?

— Semmi.

— Kapott már levelet a sógorától?

— Éppen tegnap. Két héttel ezelőtt adta fel; képzelje, repülőpostán. Két hétig tart egy nyomorult levél, amíg ideér.

— Mit ír?

— Jól vannak. A felesége bedolgozik egy Váci utcai szövetkezetbe és kér, hogy küldjek a fiának rágógumit. És panaszkodik a drágaságra, a lakásviszonyokra, a közlekedésre és az időjárásra. Na, de szaladjunk, mert bőrig ázunk.

Tabi László

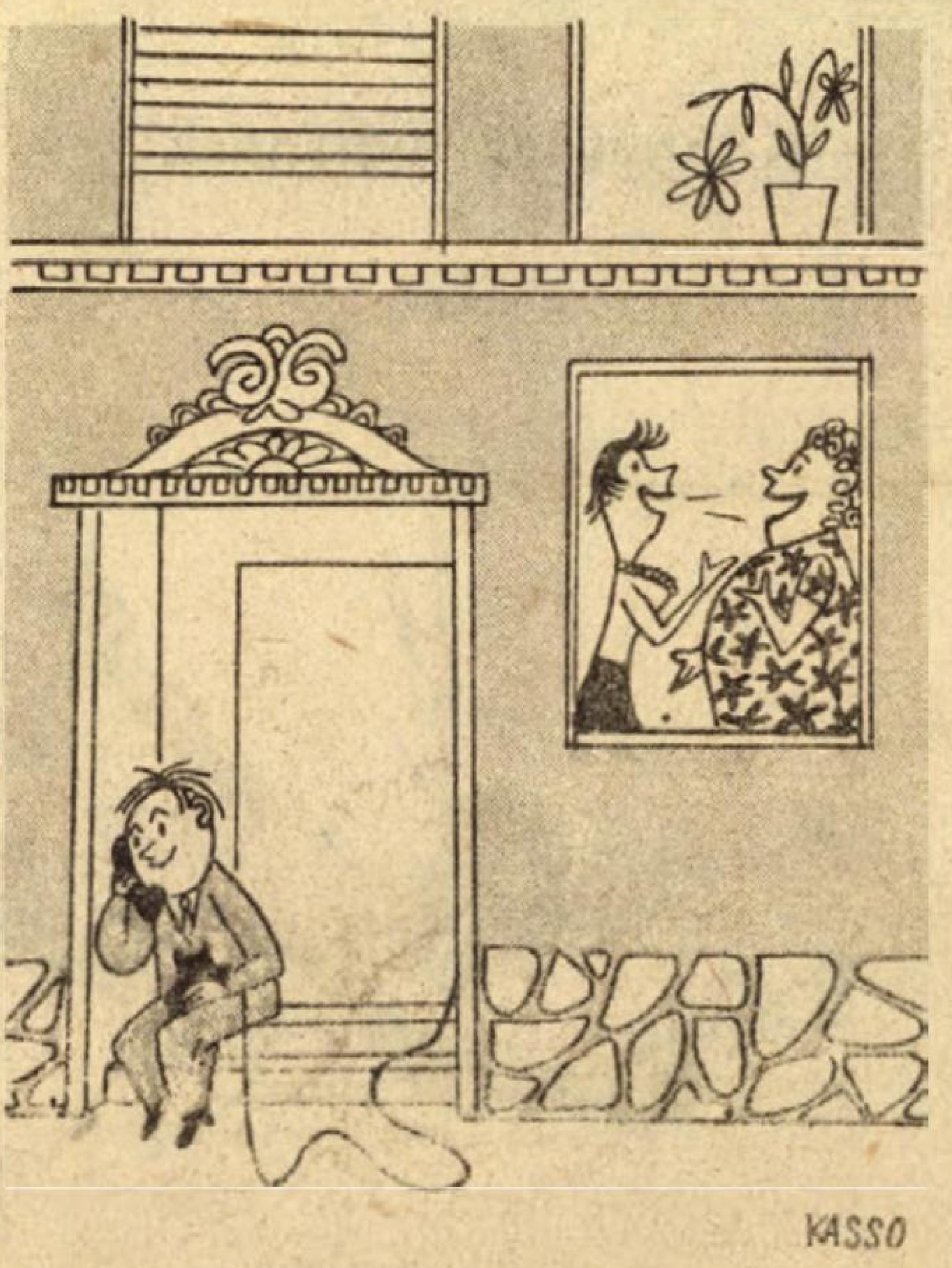
Időjelző házikónk

(Történelmi idők jóslására)

Hegedűs István rajza

Végszükség

— Igen, most már hallom . . .

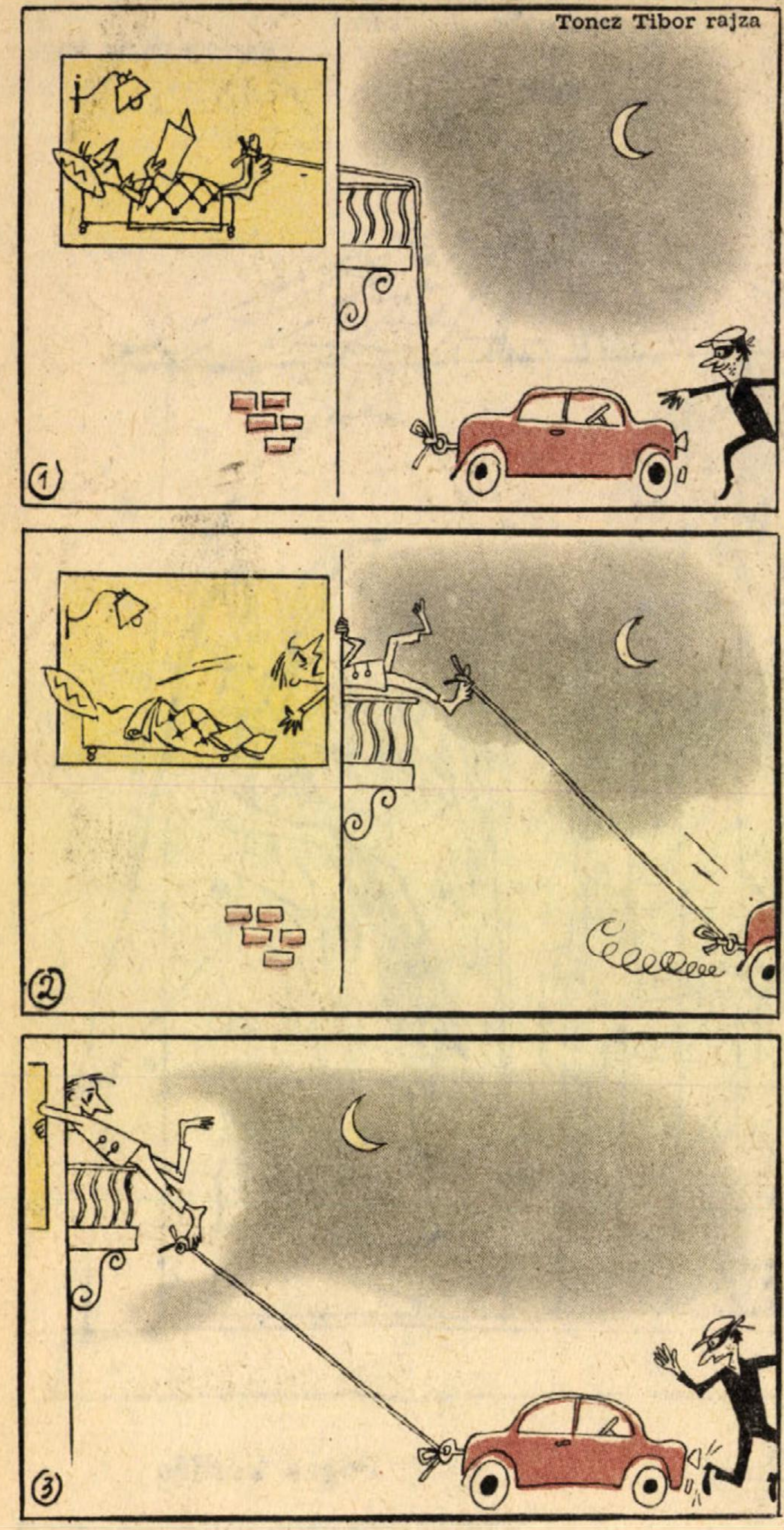
Fogas kérdés

— Észre sem veszed, hogy új fürdőruhám van?

Akinek nem jutott garázs...

Toncz Tibor rajza

Rögtön megyek...

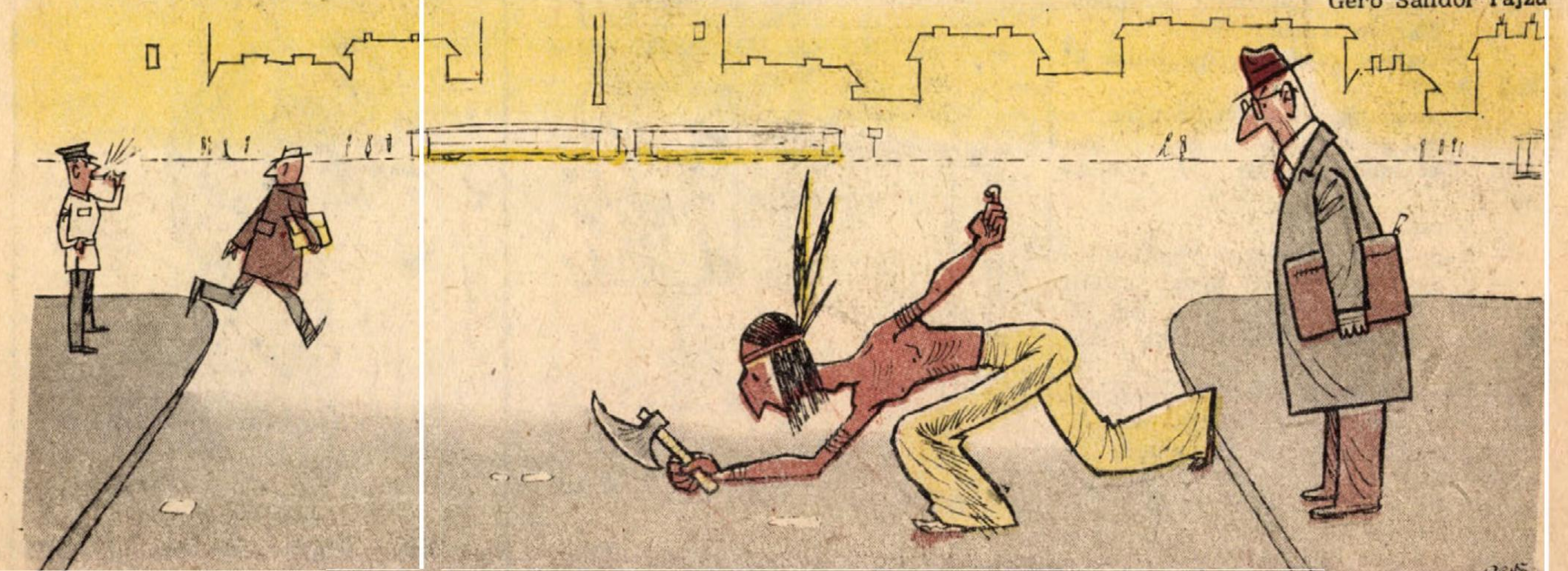

Jaj, szomszédasszony, rögtön megyek ám, csak meghoztam ezt a huszonöt szem sót, mi jót főz, ugyan mondja már, ááá, paprikáskrumplit kolbásszal, jó is az, jó bő lére eresztve, hanem hallja-e, mit csinált a Jancsik gyerek, a büdös kölyke, nem beverte az ablakom, te, te átok, kaptam el a frakkját, ezt tanulod anyádtól, mert hogy köztünk maradjon a szó, az is egy jóféle, ugyan, kérem, összeáll a mostohafiával, hogy nem sül le a képéről a bőr, az a szegény ember, azt az egyet sajnálom, de azért is megérdemli a sorsát, minek vette el, jaj, dobjon már ki, mióta fogom itt a kilincset, né csak, már fél tíz, na jó, maradok egy kicsit, csak azért, hogy ne vigyem el az álmát, nem, nem, isten ments, már vacsoráztam, jó tejfölös babot, na, nem bánom, egy picit, jaj minek akkora kolbász, hűha, de finom, príma, kicsit sótlan, én erősebbre csinálom, dehát ahány ház, annyi szokás, én vasárnap egy kis vadas nyelvet csinálok gombóccal, szegény apám igen szerette, hanem hallja-e, régen láttam a maga fiát, ne mondja Szegeden van a tisztiiskolában, jaj, mit szól már ehhez az atomrobbantásokhoz, ó, szent uram isten, csak ne legyen háború, bár rosszak az emberek, megmondta a budai léleklátó ember, tüzet lát és vizet, én is tegnap álmodtam egy nagy fejeskáposztával, de a káposzta rothadt volt, hát fájt is egész nap a fejem, na szomszédasszony, melyik fülem csöng, eltalálta, a bal, örömhír ér, de igazán mért nem tesz ki, hát persze, azért a pénzért le is ülhetek, na és mondja csak, szóval a Frényi fiú már kiszabadult?, a szeme állásából se néz ki jó, szegény felesége az is, jaj, mindenkinek megvan a keresztje, hallja-e, de szép ez a falvédő, nekem is van, de ezek a nyavalyás legyek mind lepiszkítják, nem jó, egy légyfogó se jó, agyoncsapom én őket hallja, jaj, úgy el kéne már menni egy moziba, a Fernandelt szeretem, haha, a múltkor beleesett a tóba, hű szent isten, hogy múlik az idő, csak a derekam ne fájna, nem volna semmi baj, na de most már tényleg megyek, jaj, képzelje, két találatom volt a lottón, elvitte azt is a fene, inkább megettem volna, bár nézze, a fogaim igen el vannak romolva, várjon csak, nem akar egy szép pulóvert venni, nekem kicsi, a sógorom írta, majd küld csomagot, dehát tudja, az olyan locsi-fecsi ember, különben sem vagyok én kíváncsi az ő csomagjára, igaz, kicsi a nyugdíj, de idejárok, odajárok, most a Kisékhez, micsoda rendetlen népség, a kutya az asztalnál eszik, né, mi az már? kukorékol a kakas, elmegy az idő, jaj, most már megyek, öltözzön csak nyugodtan át, persze, megy a gyárba, szegény asszony, nem tudott egy szemet aludni, igazán, mért nem dobott ki, nézze, az ura meg már itt is van, átugrottam egy percre, de maga jól néz ki, Rádi úr, hát persze most fáradt, nem azért mondom, de nem néz ki többnek ötvennél, hát engem mennyire saccol? ó istenem, régen volt az, de szentisten, most jut eszembe, jaj szomszédasszony, igazán, maga is milyen, hagy itt beszélni, ó, ó, már azóta biztosan kifutott a tej...

Nagy S. József

Könnyű az indiánnak!

Gerő Sándor rajza

– Uff! Uff! A nyomok erre vezetnek, itt kell lennie az átkelő helynek!

Történet az újságíróról és a sofőrről

Egy ifjú újságíróról
regél e röpke ének,
friss téma kellett volna, ám
nem akadt szegénykének.
De lám, mit produkál a sors
és szerencsénk be kerge:
a lottó vigaszdíjaként
a Wartburg-kocsit nyerte
egy vén sofőr. Lakhelye Érd,
ott nyugdíjasként éldegélt.
„Ez ám a téma!" S elrohan
az ügybuzgó riporter;
Ez lesz a remek újságcikk,
mely városszerte port ver.
Mert szociális szempontból
egy új kérdéshez ér ez:
ha saját kocsijában ül
egy vén sofőr, mit érez?
Riporterünk gyorsan kijut,
hogy megkezdje az interjut.
A derék ifjú tudja jól,
lapjának minő cikk kell:
boldog sofőr a kocsiban,
mely csupa lakk és nikkel!
De mikor hosszú út után
befut lihegve Érdre,
hanyatt esik, mint amikor
a tölgyet villám érte!
Riporterünk csak áll és néz,
oly hihetetlen az egész:
Mivel az apró ház mögött
az új Wartburgnak roncsa,
csupán szétszerelt váza áll
ezer darabra bontva!
Az alkatrészek közt csücsül
a gép ujdonsült atyja,
s így válaszol arról, miről
a riporter faggatja:
„. . . vén sofőrnek az élvezet,
ha végre egyszer – nem vezet!..."

Bedő István

SÓHAJ

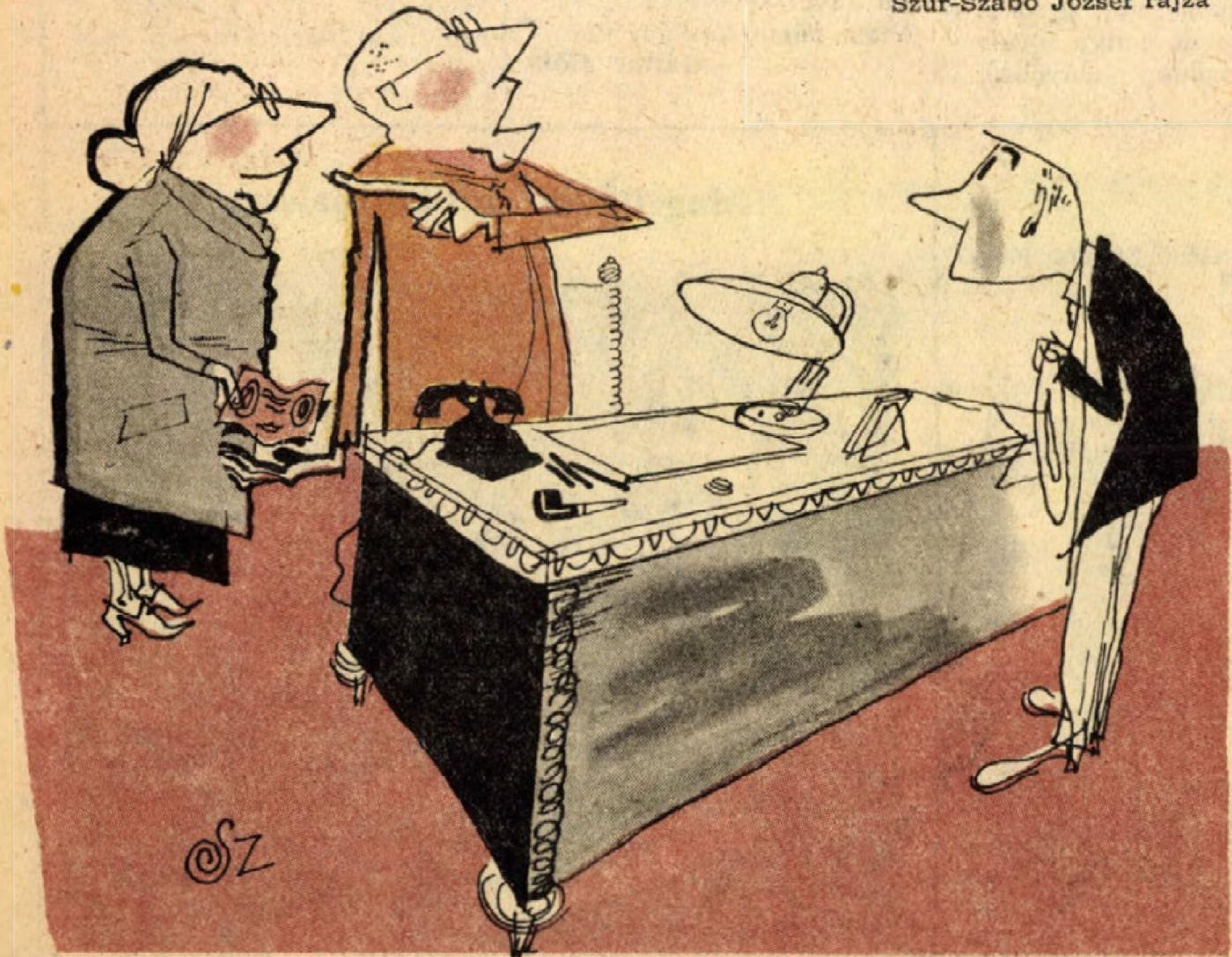
Várnai György rajza

– Hát bizony nehéz dolog optimistának lenni . . .

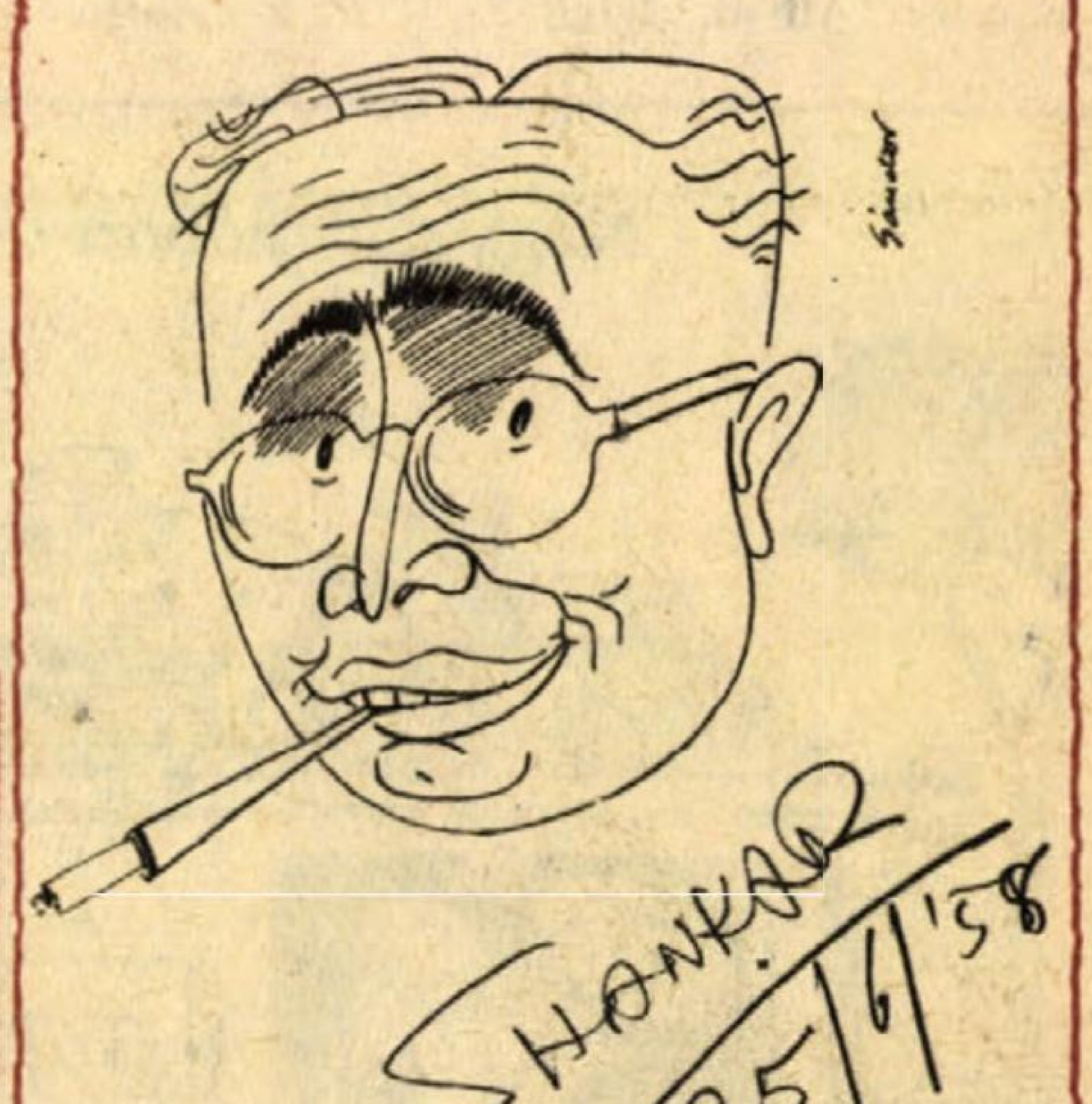
A megközelíthetetlen

Szűr-Szabó József rajza

– Ide nézzen! Még az édesanyámmal sem teszek kivételt!

K. SHANKAR PILLAI

a New Delhiben megjelenő SHANKAR'S WEEKLY című szatirikus, humoros hetilap főszerkesztője, aki a közelmúltban meglátogatott bennünket.

Viktor

Valamelyik este, amikor éppen a kutyámat sétáltattam, belémbotlott egy kis, fekete, gülüszemű ember. Az Italboltból lépett ki és a lába belebonyolódott a pórázba, úgyhogy kis híján hasraesett, amiben része lehetett a bent elfogyasztott féldeciknek is. A kisember szörnyű szitkokat szórt rám és a kutyára, nem szó szerint idézve körülbelül azt kívánta, hogy mind a ketten ott a járdán végezzük be az életünket, az általa előírt módon.

— Mert mégiscsak disznóság — mondta —, hogy lelket-

len állatokkal zabáltatják fel az ennivalót és úgy tartják őket, munka nélkül, mint a grófkisasszonyokat... Bezzeg én gürcölhetek, míg hozzájutok egy harapás kenyérhez...

Csuklott egyet és harciasan a szemem közé bandzsított. Támadt egy ötletem és így szóltam:

— Ide figyeljen, barátom! Nem először hallom ezt a megjegyzést és mondhatom, már nagyon unom. Van egy ajánlatom. Maga, úgy látom, irigyli a kutyám helyzetét. Cseréljen vele. Úgyis oda akartam adni a kutyát egy barátomnak, aki kertes házban lakik, jó messze az Italbolttól. Adok magának teljes ellátást és nem kell dolgoznia. Nekem többé ne tegyen senki szemrehányást. Áll az alku?

Gyanakodva pislogott rám.

— Előre is megmondom, hogy sem ugatni, sem pitizni nem fogok, mert az sérti az emberi önérzetemet...

— Arra nincs is szükség. A kutyám sem tud pitizni, az ugatást pedig mellőzhetjük, mert zárva tartom a lakásom ajtaját. Egyetlen teendője lesz csak, az pedig rendkívül egyszerű: hűségesnek kell lennie és szeretnie kell engem önzetlenül. Ennyi az egész.

A csere megtörtént és Viktor, így hívták az embert, beköltözött hozzám. Kényelmes fekhelyet készítettem neki és megkapott mindent, amit csak kívánt. Feladatkörét ezzel szemben a következőkben határoztam meg. Amikor hazajövök, elém kell jönnie az előszobába és ott viharos örömmel körül kell engem táncolnia, egészen addig, míg meg nem győződtem arról, hogy örül a hazatérésemnek. Amíg otthon vagyok, ragaszkodása jeléül állandóan a nyomomban kell lennie, és ha leülök, a lábamhoz kell kuporodnia, miközben hűségtől ragyogó tekintetét egy pillanatra sem veheti le az arcomról. Ha dolgozom, ott kell lennie a közelemben, hogy rajongó, istenítő pillantásaiból önbizalmat meríthessek munkám tisztességes elvégzéséhez. Végül, amidőn távozom hazulról, ez a feladata: végtelen szomorúságtól fátyolos szemét rám veti, aztán lassan vonszolódva visszakullog a szobába és egy fotelbe kuporodva átadja magát sötét gondolatainak.

Viktor igyekezett, igyekezett, de két nap múlva mégis kénytelen voltam elővenni, hogy megmossam a fejét:

— Nézze, Viktor, nem vagyok magával megelégedve. Csak mellékesen említem, hogy megissza a konyakomat, elszívja a cigarettáimat, szerelmi ajánlatokkal üldözi a takarítónőmet és elzálogosította a sötétszürke ruhámat. Nem lényeges, de ezt a kutya nem tette. Aztán igazán szomorú az, hogy maga nem szeret engem, Viktor, nem adja nekem azokat az önzetlen érzéseket, amikre szükségem van. Nem mondom, körültáncol az előszobában, utánam kullog a

lakásban, lekuporodik a lábaimhoz. De mindezt gépiesen, igazi érzés nélkül cselekszi. Emellett szól az is, hogy feljelentett a rendőrségen névtelen levélben, közölvén, hogy lakásomon titkos találkahelyet tartok fenn, s ugyanakkor saját részére kiigényelte a lakásomat. A kutyám ezt sem tette. Ne haragudjék, Viktor, de nekem az az érzésem, hogyha most hirtelen meghalnék, maga nem jönne ki a síromra és nem feküdne ott étlen-szomjan, míg ki nem leheli a lelkét. Nem, maga ezt nem tenné.

— Hát pedig megdögölni nem fogok magáért! — mondta Viktor dühösen és lábán vadonatúj sárga cipőmmel, emelt fővel távozott.

Azóta ismét kutyám van.

Gádor Béla

Az erkölcsök helyreállításáért

A taorminai (Szicília) rendőrfőnök jelentéséből idézzük az alábbi sorokat:

„Erőfeszítéseink, amelyek arra irányultak, hogy az elhagyott utakon a nőket megtámadó banditákat elfogjuk, sokáig eredménytelenek maradtak. Örömmel közlöm azonban, hogy amióta a sajtó cikkei alapján köztudomásúvá váltak a városunk határában történt becstelen merényletek, s nagy számban érkeztek hozzánk idősebb angol és amerikai magános hölgyek, akik idegenforgalmunkat is nagymértékben fellendítették és napnyugta után hegyi útjainkon sétálgatnak, azóta egyetlen támadásról sem érkezett hozzám jelentés."

Ki fiatal és ki öreg?

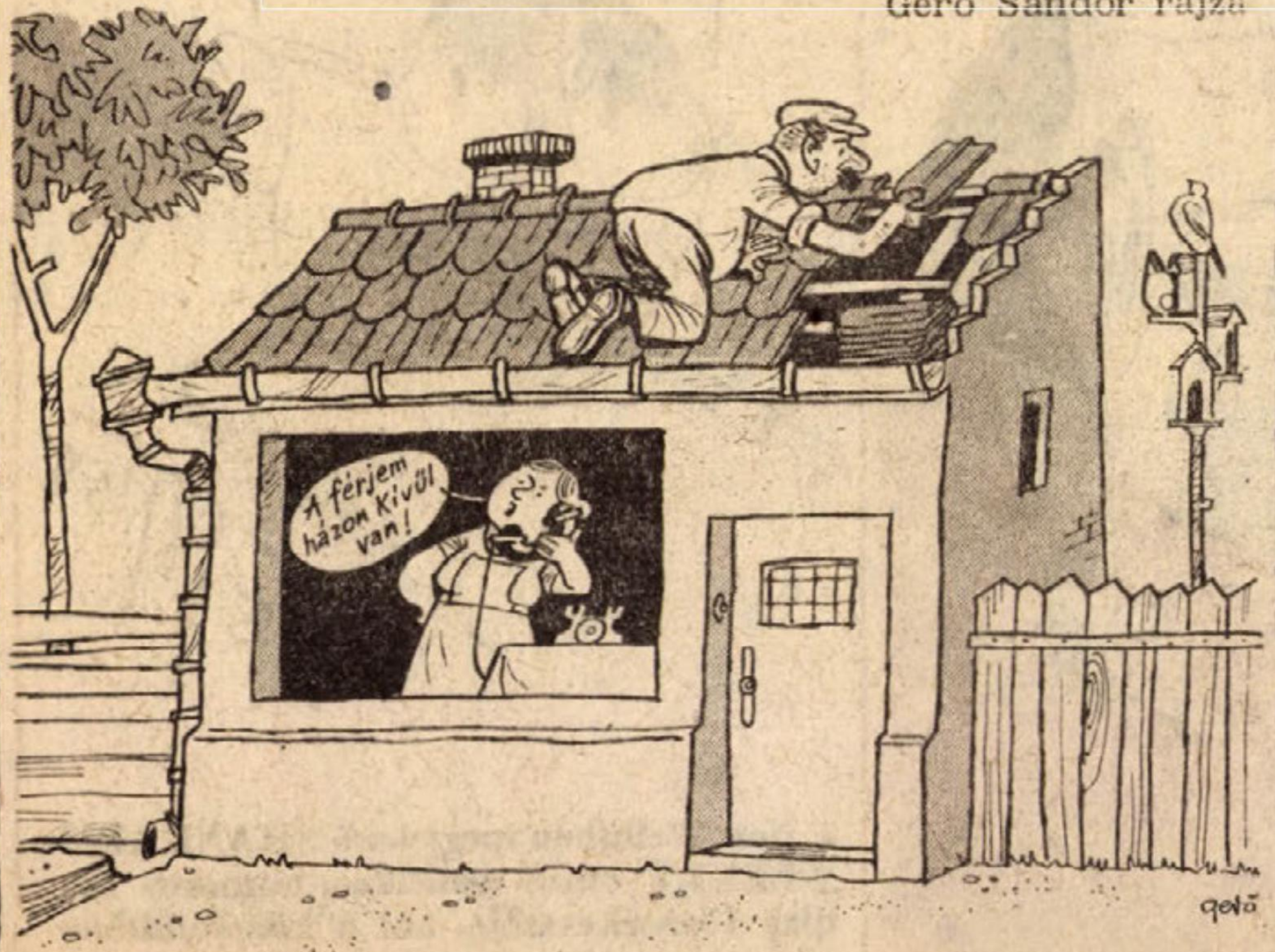
Beszámoltunk már arról, hogy nem egy nyugati országban a kozmetikai ipar olyan férfiakat és nőket fiatalít, akik nem akarják, hogy öreg voltukra való hivatkozással elbocsássák őket állásukból. Mint a „Daily Mirror" írja, a főnökök szeretik, ha fia-

talok veszik őket körül, s ha valaki eléri a 35-ik évét, az illető már nézhet magának helyet az aggok menházában. Elvégre a hivatalokban friss fiatalokra és nem Matuzsálemekre van szükség.

Nagyzási hóbort

Gerő Sándor rajza

Megrögzött individualista

Mészáros András rajza

Pikáns vicc

Bözsike kuncogva, pirulva mesélte el a viccet, amely úgy kezdődött, hogy a gróf váratlanul hazatér és rajtakapja feleségét az első inassal. A csattanót már csak lesütött szemmel, suttogva merte elmondani.

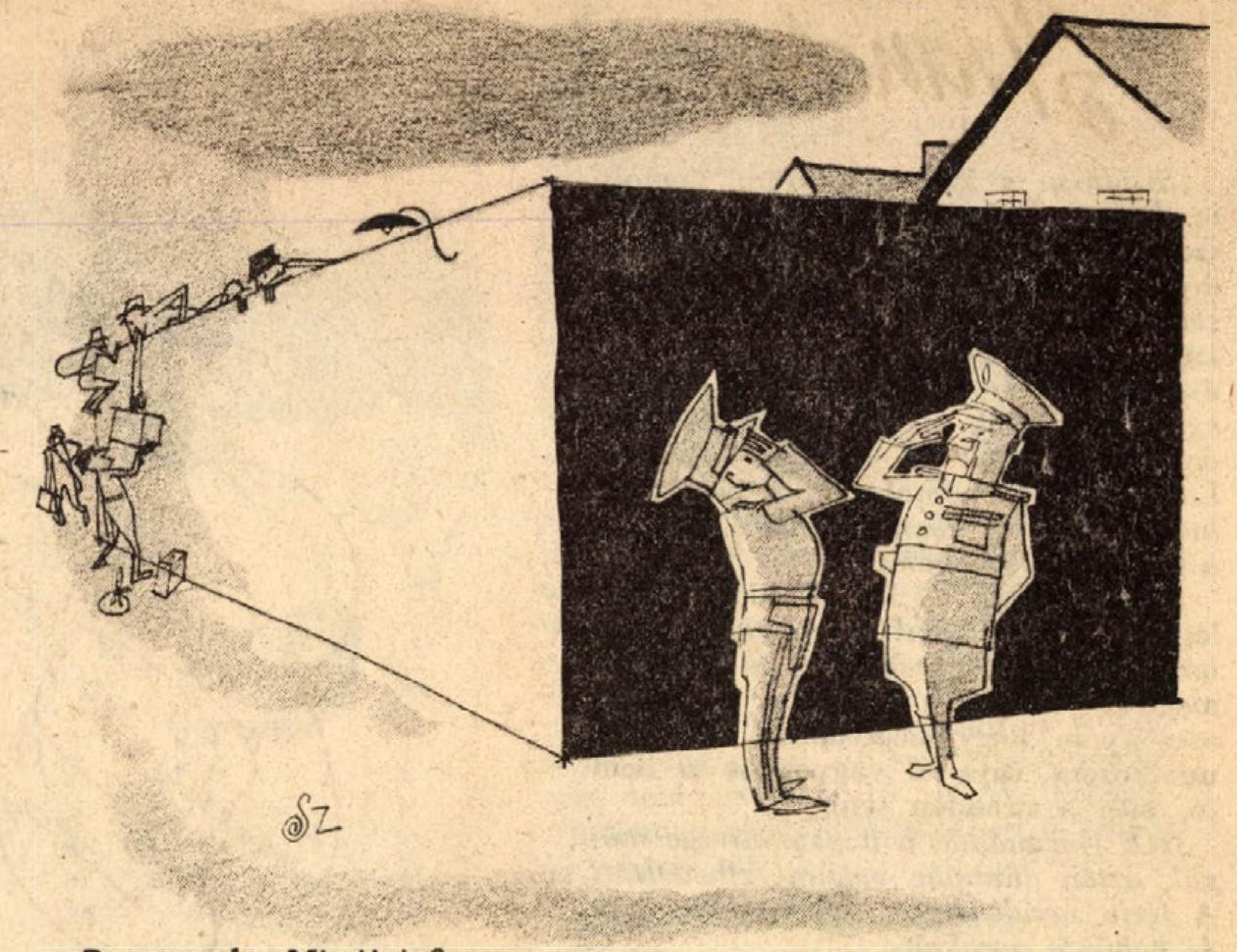
Béla, a vőlegénye, azonban nem nevetett, még csak nem is mosolygott. Komoran nézett maga elé, majd reszkető hangon faggatni kezdte Bözsikét:

— Mondd, hol hallottad ezt a viccet? A hivatalban? Szép kis hivatal lehet az, ahol munkaidőben, az osztályharc jelenlegi szakaszában, a feszült nemzetközi helyzetben ilyen viccekkel szórakoznak a dolgozók. Ki mesélte a viccet? A Csepkei? A te szobádban történt?... Igen, mindent tudni akarok!... Mondd, lekötözött előbb, hogy meghallgasd, vagy hipnotizált, vagy... Nem értem, miért nem mentél ki a szobából, amikor Csepkei elkezdte mesélni a viccet, miért nem utasítottad vissza udvariasan és méltóságteljesen, vagy miért nem vágtál rajta végig lovaglóostoroddal, hogy a fickó holta napjáig megemlegesse ezt a napot... Nincs lovaglóostorod? Az elsejei fizetésemből veszek neked egyet!... Mondd, miért nem tiltakoztál a vicc ellen, miért nem hívtad a rendőrséget, a tűzoltókat, a mentőket?... Hívásodra azonnal megjelentem volna, hogy szétverjem azt a huligánt, azt a nyomorultat, azt a toportyánt, azt a miazmát... S hányan hallgatták? Többen? Szentisten, hisz az valóságos orgia! Neked futnod, szaladnod, menekülnöd kellett volna a vicc elől... Szomorú, nagyon szomorú... Mondd, egyáltalán mi közöd van neked ehhez a Csepkeihez? Semmi? Akkor miért mesél neked pikáns vicceket? Miért nem mesél történelmi anekdotákat, tanulságos állatmeséket, miért nem tart előadást Spinoza bölcseletéről?... Nem, Csepkei úr pikáns viccekkel traktálja a kartársnőt... Biztos úgy viselkedsz a hivatalban, hogy Csepkei érzi — a férfiaknak finom orruk van ehhez — neked veszélytelenül lehet pikáns vicceket mesélni, te nem fogod leinteni, nem fogod orrba vágni, nem fogod leszúrni, nem fogod megmérgezni, vagy mittudomén... Bözsi, Bözsi, ez a lejtő!... Sírni tudnék, hogy az én menyasszonyom, az én oltárom pikáns vicceket hallgat... És azt ismered, amikor a grófnő tér haza váratlanul, és rajtakapja a grófot a komornával?

m. gy.

EGY NYUGATI LÁGER ELŐTT

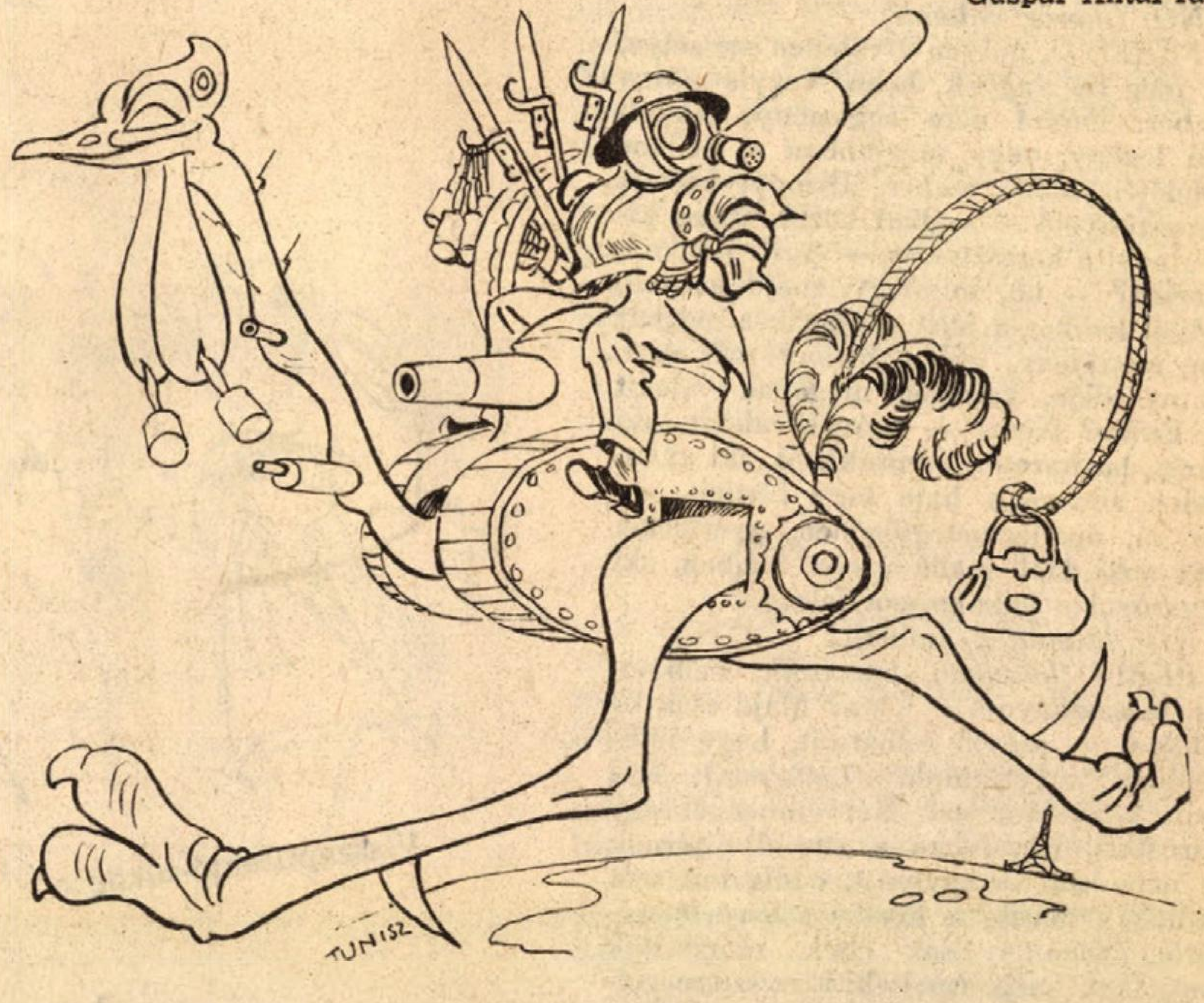
Szűr-Szabó József rajza

Parancsnok: Mi újság?
Őrszem: Jelentem alássan, ötven magyar disszidens disszidált!...

A francia miniszterelnök Algériába utazik

Gáspár Antal rajza

Ez mindig így lesz?

Szűr-Szabó József rajza

Strandon

(Színhely: a Palatinus strand homokja. Leterített gyékényén csinos fiatalasszony heverészik, orrocskáján hatalmas, divatos napszemüveg, kedvtelve élvezi a semmittevést és a nap cirógatását. A színen nemsokára megjelenik János, 40 év körüli mérnök, aki jobbnak találta egy unalmasnak ígérkező értekezlet kétórás időtartamát a strandon eltölteni. Leheveredik a homokba, pár percig behunyt szemmel napozik, majd felfigyel a napszemüveges nőre.)

FÉRFI: Khm... izé... Jócskán meleg van itt a napon! *(Nem valami szellemes kezdet, de talán itt a strandon megteszi. A nő nem válaszol.)* Bocsánat asszonyom, hogy megszólítom, de tudja, unatkozom, egyedül vagyok és az nem jó, még a strandon sem.

NŐ: (kikandikál a napszemüvege mögül, aztán dünnyög valami érthetetlent. A férfi mindenesetre felbátorodik ezen és behúzza pocakját.)

FÉRFI: Mennyire igaza van ebben, asszonyom, de mennyire így van ez a dolog, én is sokat gondoltam már erre... igen, ezt élesen megfigyelte, kedves asszonyom... Vagy talán lány?

NŐ: (morog valamit).

FÉRFI: Ó, milyen a véletlen szeszélye, én meg fiú vagyok, hehe. Vagyis nőtlen ember. Persze nem agglegény, inkább ifjú legény, vagy mégjobban a férfikor delelőjén időző ember. Bizony, kedves kisasszonyom — szabad közbevetőleg kitalálnom a keresztnevét — Ági? Ilonka? Marika? — no, mindegy, majd később, szóval amikor a férfi elérkezik a meglett kor küszöbére, akkor bizony már érzi, itt az ideje, keressen magának valakit — Évike? Nem? — szóval valakit, aki várja, ha hazatér a munkából, aki gyengéden simogatja haja lágy fürtjeit, aki főz rá, ápolja betegségében, gyermeket szül neki, kiáll mellé a vész óráiban, aki egyszóval a boldogságot jelenti.

NŐ: (dünnyög valamit).

FÉRFI (közelebb húzódik): Felbátorít, kisasszonyom — Vera? Majd csak kitalálom — szóval felbátorít, hogy mindenben egyetértünk. *(Lelkesen.)* Hát nem csodálatos ez? Két ember él egy városban, ugyanarra a strandra járnak és nem ismerik egymást, eddig mit sem tudtak a másik, a tökéletes lény létezéséről. *(Sóhajt.)* Csak éltek, morzsolták napjaikat, megelégedtek kényszermegoldásokkal, futó kalandokkal, apró, jelentéktelen szerelmekkel, akiknek nevére, arcára már nem is emlékszünk, talán csak haja színére, vagy parfőmje kesernyés illatára. De most más lesz ezután! Kisasszony, ne fosszon meg a látványtól, mindent akarok tudni magáról, kérem, vegye le azt a hatalmas napszemüvegét!

NŐ: Hát jó! *(Leveszi, a férfi dermedten rámered.)*

FÉRFI: Vilma, te vagy az?! Új fürdőruhát és napszemüveget vettél?!

NŐ: Igen, János! És hálából a szép bókokért, ez meg a tiéd! *(Pofoncserdíti és méltóságteljesen elvonul.)*

FÉRFI: Izé... Vilma... csak vicceltem... Hiszen rögtön felismertelek... Persze szólhattál volna, hogy vörösre festetted a hajad!... *(Kezét arcára teszi.)* Nahát! Az embert már akkor is felpofozzák, ha a saját feleségével kezd ki! *(Szomorúan a kabinba megy.)*

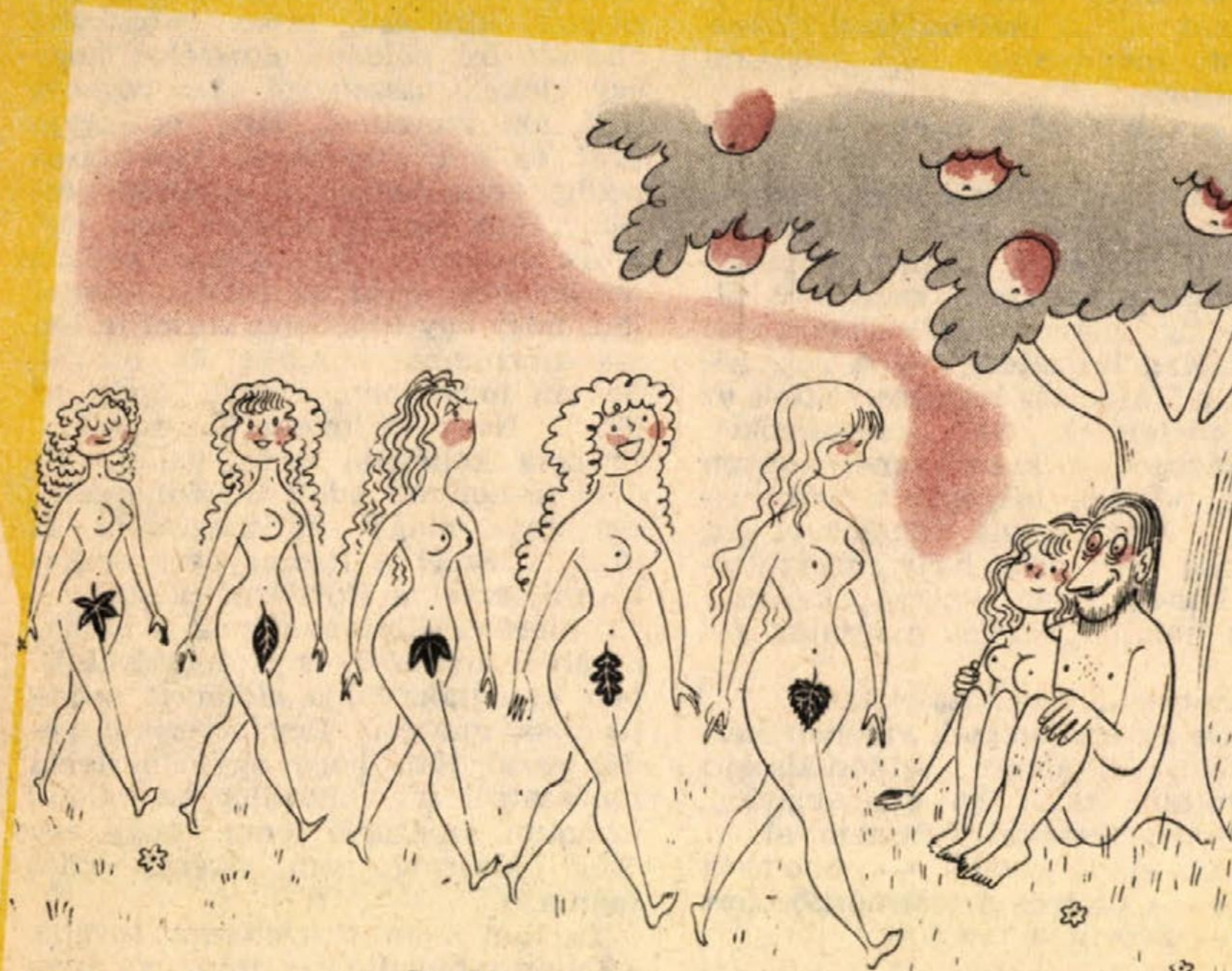
Tardos Péter

SÁNDOR KÁROLY VIDÁM REVÜJE

(„Rózsaszínű szemüveg" című most megjelent könyvéből)

— És mondja, mester, mik a tervei külföldi útjával kapcsolatosan?

Paradicsomi divatbemutató

Visszapillantó-tükör

— Hogyan tudnám a társbérlőmet ebből az üstből kiszekírozni?

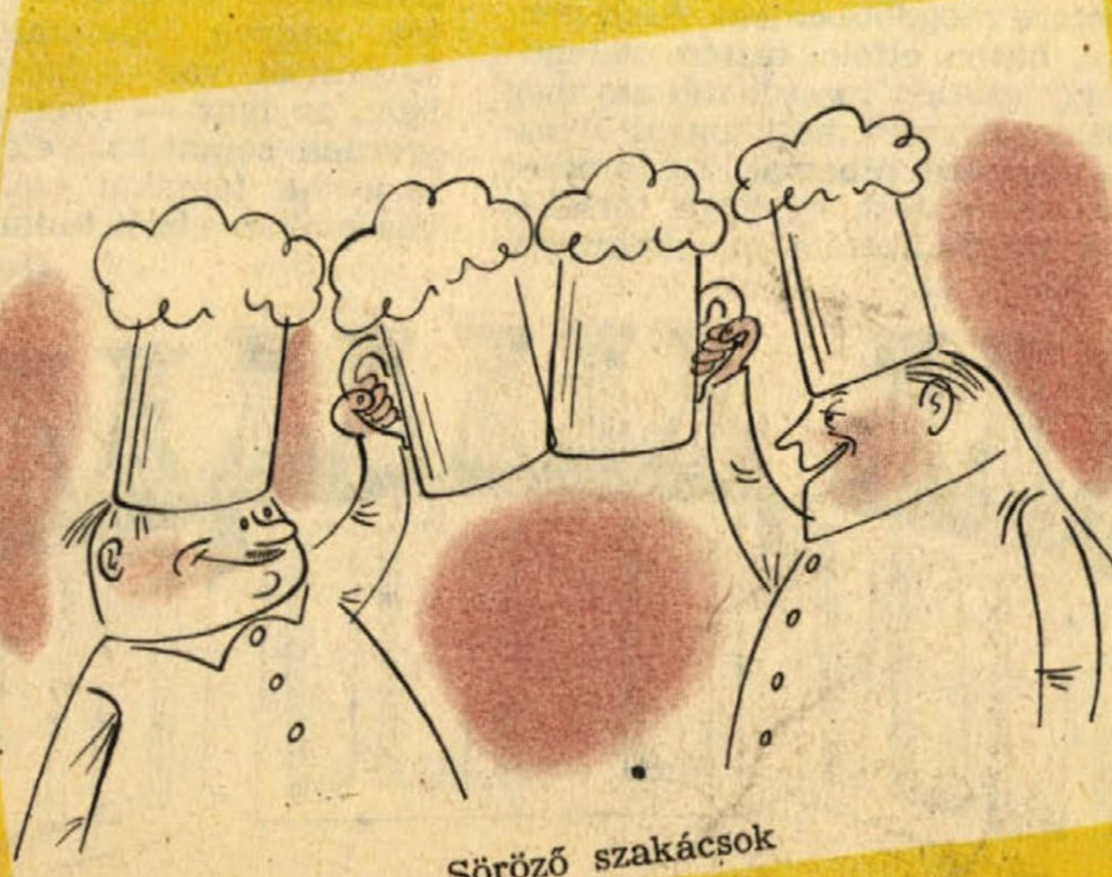
— Jé, milyen édes! Egészen az apja!

A csalétek

Előregyártott elem

Söröző szakácsok

A humor könyvéből

SACHA GUITRY és YVONNE PRINTEMPS válóperében a művésznő váratlan követeléssel állt elő. Kerek összegben 5 millió frankot akart bevasalni az urán azon a címen, hogy nyolc éven keresztül, amíg a felesége volt és ő sorozatos előadásokon alakította a parádés női főszerepeket férje színházában, egy fillért sem fizetett neki.

Guitry talpraesetten védekezett.

— A művésznőnek igaza van: a gázsival én valóban adósa maradtam. De megfeledkezik arról, hogy ugyanebben az időszakban én hiánytalanul kifizettem ékszerész- és szabószámláit, ő az asztalomnál étkezett, a yachtomon rándult ki és a Napkirály egyik maitressének ágyában hált. Ha mindezt én is pontosan kiszámítom, az összeg semmiesetre sem lesz kevesebb 5 millió franknál. Ajánlom tehát: cseréljük ki az 5 milliót és váljunk el!

RABELAIS végrendeletében így intézkedett:

„Semmim sincs, csak adósságaim vannak. A többit a szegényekre hagyom."

ALFIERI meghívást kapott a Firenzét megszálló francia csapatok parancsnokától, jelenjék meg este 8 órakor a Ney marsall tiszteletére rendezendő banketten. A híres olasz író válasza így szólt:

„Köszönöm a meghívást, de nem tudom, milyen természetű az? Ha barátságos, úgy sajnálattal közlöm, hogy soha sem megyek ismeretlenekhez. De ha parancsról van szó, úgy azt természetesen habozás nélkül teljesítem. Ebben az esetben este 8 órakor ott leszek — mint hadifogoly."

Ezt olvastuk

A „Figyelő" beszámolt arról, hogy *„a társadalmi tulajdon védelme az építőiparban is sokat erősödött"*, majd így folytatta:

„Természetesen vannak olyan előfeltételek is (pl. raktár- és kerítéshiány), amelyeket csak fokozatosan lehet biztosítani."

Ha kevesebb lenne a raktár és a kerítés, jobban védenék a társadalmi tulajdont...?

„Figyelő" – több figyelmet!

Divatáru cikket mentünk vásárolni egy Divatáru Boltba, és hosszasan vásároltunk, mert több igen kedves és csinos elárusító lány is foglalkozott velünk. Még ma sem akarjuk elhinni, hogy ezek a kedves és gondozott külsejű leányok hónapokon keresztül járnának egyazon fehérneműben! S ha igen, akkor miért dicsekednek még ezzel, hogy még táblára is írják a pult mögött:

FEHÉRNEMŰT NEM CSERÉLÜNK!

A Pestmegyei Hírlap 1958. június 24-i számának első oldalán egy fénykép látható, mely delelő teháncsordát ábrázol. A kép alatt pedig a következő felirat áll: *„Száz lány sem ér meg egy fejőstehenet!"*

Lehetséges volna, hogy a kép aláírását egy kisborjú szövegezte meg?!...

SZINOPSZIS

(Egy lektor álma)

Hát az úgy volt, hogy egyszerre minden elsötétedett. Majd hirtelen mennydörgésszerű robaj támadt és mintha villám cikázott volna, éles fény szakította végig a feketéllő égaljat. Hatalmas teremben álltam, hosszú, fekete terítővel letakart asztal mögött, amelyek mögött lépcsőzetes fekete padsorok emelkedtek. Olyasféleképpen, ahogy az inkvizíció tárgyalásait ábrázolják a régi metszetek. A padokban fekete talárban ültek a bírák, romboidalakú süvegük eltakarta az arcukat.

— Ön a bírái előtt áll — dörögte felém egy mély basszus, amely úgy hangzott, mint az Úr hangja az Ember tragédiájában. — Szálljon magába... a töredelmes bűnbocsánatot enyhítő körülménynek számítjuk az ítélet kiszabásában.

— De hát mit vétettem — hebegtem.

— Csak ne tettesse magát... tudja azt nagyon jól.

— Fogalmam sincs, könyörgöm — mondtam ijedten.

— Na, csak gondolkozzék... talán eszébe jut.

Kétségbeesetten kutattam az emlékezetemben. De semmi bűn nem jutott az eszembe. Még egy kihágásra sem tudtam visszaemlékezni.

— Szóval tisztának érzi a lelkiismeretét?

— Teljesen tisztának — feleltem határozottan.

A bíró egy percre megzavarodott. Odafordult az ügyészhez.

— Nincs valami tévedés az ügyben?... teljesen tisztának érzi a lelkiismeretét... akkor talán mégsem ő lesz a lektor, akit beidéztünk...

— Na, majd én felfrissítem az emlékezetét — válaszolta az ügyész. Aztán felém fordult és metsző hangon megjegyezte.

— „Szinopszis!" Még mindig nem jut az eszébe semmi?

— Nem, semmi.

— Ne adja itt az ártatlan báránykát... Úgy tesz, mintha azt sem tudná, mi az a szinopszis.

— Dehogynem, kérem... hiszen a szakmámnál fogva tudnom kell — fakadtam ki méltatlankodva. — A szinopszis valamely regény vagy dráma rövid ismertetése, amelyet előzetesen nyújtanak be az illetékeseknek, hogy azok megítélhessék a készülő munkát.

Be sem fejeztem a mondatot, amikor egyszerre felháborodott hangorkán tört ki a teremben.

— Svihák! Széltoló!... El akarja hitetni, hogy azt sem tudja, mi az a szinopszis... Felháborító!

Egy reszkető aggastyán csitító hangon kiabálta felém a padokból:

— A szinopszis az aszalt görögdinnye... Maga nem tudná?

Egy másik felháborodott sivította:

— A szinopszis szesztelenített szeszesital.

Sorra felugráltak és mintha gorombaságokat vagdalnának a fejemhez, úgy üvöltötték felém: „a keresztrefeszített téma..." „A kiherélt gondolat..." „a mélyhűtéssel előzsugorított mondanivaló..." „Irodalmi liliomtiprás..."

Az elnök rendre intette a zajongókat.

— Igen, ön többszörösen elkövetett szinopszisra való felbujtással áll a bíróság előtt. Ezenkívül irodalmi magzatelhajtással, szinopszis által. — Egy percre megállt, majd magyarázólag hozzátette: — A régi görögök a Tajgetosz hegyére rakták az életképtelennek ítélt csecsemőket. Felvilágosodott korunk mélységesen elítéli, bűnnek bélyegzi a barbarizmust... Hát hogyne ítélnénk el azt, aki meg se várja, hogy megszülessék, hanem már embrió korában mond halálos ítéletet magzatok felett?

Felháborodottan tiltakoztam.

— De kérem, én csak valóban életképtelen, unalmas szinopszisokat utasítottam el... Én csak banális, érdektelen témákat vetettem el.

— Az majd elválik — mondotta hűvösen a bíró és a teremőrhöz fordult — kérem a tanúkat.

Egy magas homlokú, kopaszodó férfi jött be. Úgy tűnt fel, mintha láttam volna már valahol. Erzsébet korabeli, különös ruhát viselt, s amint udvariasan meghajolt a bíróság előtt, egyre biztosabb voltam benne, hogy már járt nálam valamilyen könyv ügyében.

— Önt, mint tanút fogjuk kihallgatni. Figyelmeztetem, hogy a tiszta igazságot vallja, mert a hamis tanúzást a törvény öt évig terjedő börtönnel büntetheti — mondta a bíró. — Arra kérnénk, hogy mondja el azt a szinopszisát, amelyet a vádlott elvetett.

A férfi felemelte ibolyakék tekintetét és csendesen megszólalt:

— Egy lány és egy ifjú szerelmesek. A szülőket azonban régi gyűlölség állítja szembe egymással. Nem lehetnek egymásé és önkezükkel vetnek véget életüknek.

— Mondja a szemébe — szólította fel a bíró.

A férfi felém fordult, és megismételte a történetet. Megvallom, amikor a tanúkihallgatásra került a sor, egy percre megdöbbentem. Arra gondoltam, hátha elfeledkeztem valamiről, vagy esetleg rosszul ítéltem meg egy szinopszist és most joggal olvassák a fejemre hibámat. De amikor ezt az elkoptatott, együgyű történetecskét meghallottam, megkönnyebbülés fogott el.

Sorra következtek a tanúk és — mintha mind menteni akarna — bárgyúbbnál bárgyúbb, banálisnál banálisabb históriákat adtak elő. Egy parasztos kinézésű, orosz rubaskába öltözött író például elmesélte, hogy egy előkelő asszonyról akar regényt írni, aki szerelmes lesz, otthagyja urát és két gyermekét. Honfitársa pedig éppenséggel a semmittevésről... Egy regény, amiben nem történik semmi... Egy szikár, pedáns német meg azzal az ostoba ötlettel jött, hogy egy tüdőbeteg fiúról ír, aki szanatóriumba költözik és ott él. Semmi mást nem csinál, csak ott él... Négy köteten keresztül... Francia kollégája pedig valami vidéki asszonyról adott be szinopszist, aki unja magát és megcsalja az urát... Ezzel a tízezer éves ócskasággal, ezzel a Putifárné-plagizációval mert előállni, amit már a bibliakorabeli lektorok is a legszívesebben kivágtak volna elcsépelt sematizmusa miatt... Egy amerikai pedig azzal jött, hogy egy sikertelen halászatról ír... Mintha az valami irodalmi szenzáció lenne, hogy egy öreg halásznak nem sikerül halat fognia.

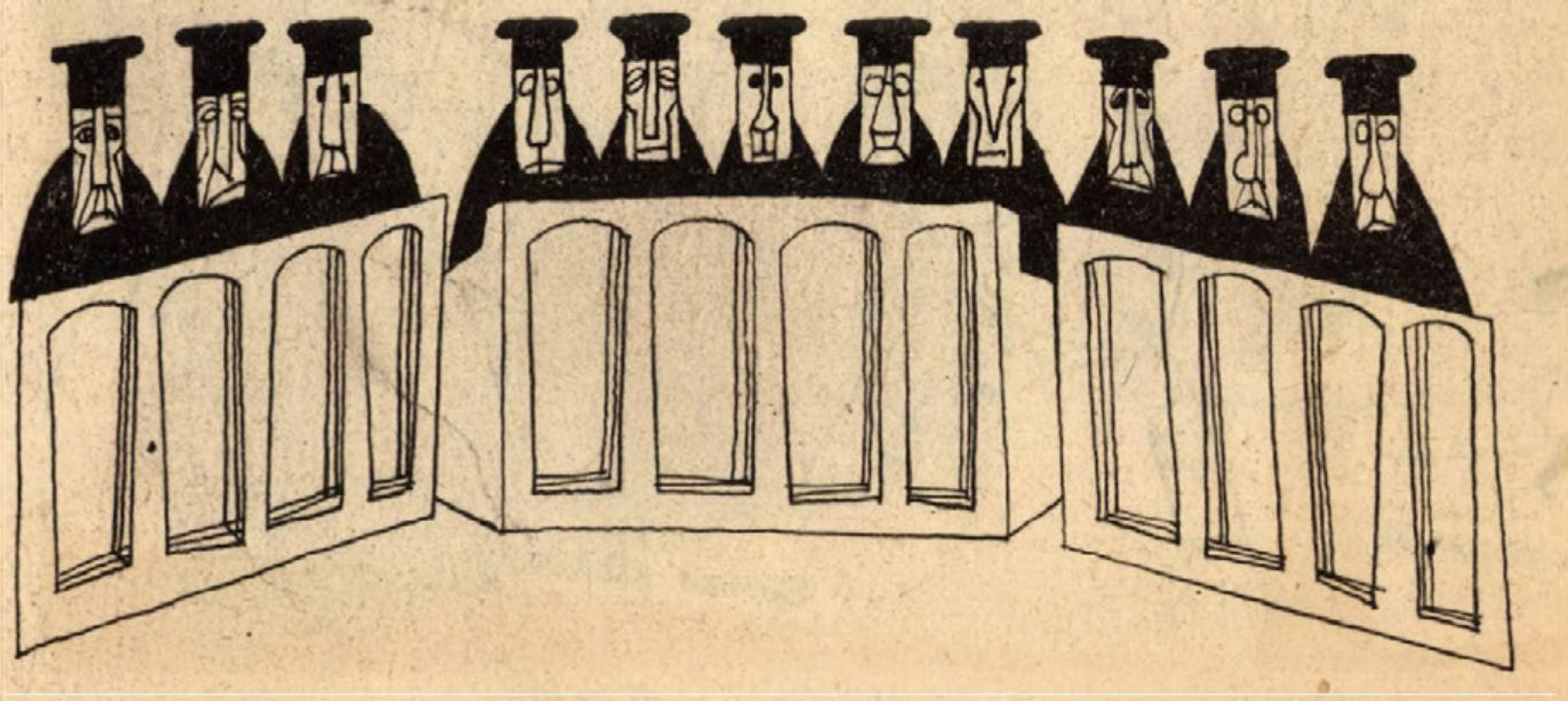
De hát nem részletezem tovább. Minden tanúvallomás után úgy éreztem, egyre jobban áll az ügyem, egyre inkább megenyhül a bírák hangulata irányomban. S amikor az utolsó szó jogán felszólaltam, a jól végzett munka büszke tudatával mondhattam bíráimnak:

— Tisztelt bíróság, önök itt számtalan tanút meghallgattak, de kérdem, elhangzott-e itt egyetlen olyan igazi téma, egyetlen olyan szinopszis, amit nem dolgoztak volna fel már ezerszer, ami valami újszerű, érdekes, valóban irodalmi regényt ígér, amit érdemes lenne megírni? Kérdem önöket, vajon érte-e valami károsodás az irodalmat, az emberiséget, hogy ezeket a témákat eltanácsoltam?

A bíróság visszavonult ítéletre, s én teljesen megnyugodva vártam a döntését. De erre nem került sor. Mert, amikor a dörgő basszushang hozzá kezdett a kihirdetéshez, megszólalt az ébresztőórám és felzavart álmomból.

...Tudod, egy kissé sajnáltam, hogy nem jutottam a történet végére, de aztán a napi munkámra gondoltam és megvigasztalódtam. Mert sok zagyva, elkoptatott, ötlettelen kézirattal van dolgom, de — ami igaz, az igaz — ilyen lidércnyomásszerűen sematikus, elcsépelt és fantáziátlan témákat csak egy szorongásos álom víziói tudnak produkálni.

Gyertyán Ervin

Elhanyagoltak a legelők

Szegő Gizi rajza

– Hahó, János bácsi! Megvan a fű!!

Óva intjük Braziliát!

Hát ez mégis csak túlzás. Jó, rendben van, lehet örülni annak, hogy ezek a kedves brazil labdarúgó gyerekek amott Stockholmban többször rugdalták be a minden gyerekek legkedvesebb játékszerét, a labdát az ellenfél kapujába, de hát ebből nemzeti ünnepet csinálni... ugyan kérem! Észnél legyünk! Azért, mert a Garrincha azokkal az ortopéd lábaival balra dőlt és jobbra elszaladt a játszótársa mellett, mindjárt nemzeti hőst kell belőle csinálni? Munkaszünetet, hogy mindenki fogadhassa Vavát, Didit és Pelét, amiért a sarkukkal is meg tudják pörgetni a lasztit? Őrület! Brazília a maga ötven millió lakosával, Rio de Janeiróval, az Amazon-folyóval, az őserdőkkel most nagyot ugrik a levegőbe örömében, mert öt dugót odasóztak a fiúk annak a Svensonnak a kapujába. Brazília, amelynél több kávét még egyetlen ország sem szórt a tengerbe, most se lát, se hall mást, mint futballt. De kérem, hát nincs ipar, nincs kultúra, nincs politika? Felnőtt emberek nem tudnak másról beszélni, mint arról, hogy mi volt a franciák ellen, mi volt a svédek ellen, és hogy ha a játékvezető megadja Garrincha gólját, meg hogy a Simonsson kétméteres lesen állt, és ahogy az a Pele átemelte azt a labdát... Komoly, felnőtt emberek... igazán, mint a gyerekek! És konfetti-esőben úszik egész Brazília, mindenki iszik, táncol, csókolózik és őrjöng. Ez nem más, mint a sport tömeghisztériája. Jó, rendben van, éppenséggel lehet örvendezni, módjával. De úgy csinálni, mintha a futball fontosabb lenne, mint a görög szobrászat, a hétéves háború, a kínai fal, a világirodalom, az orvostudomány, az atomenergia — ez ellen a tömegőrület ellen már össze kellene fogniok a józan brazil elemeknek.

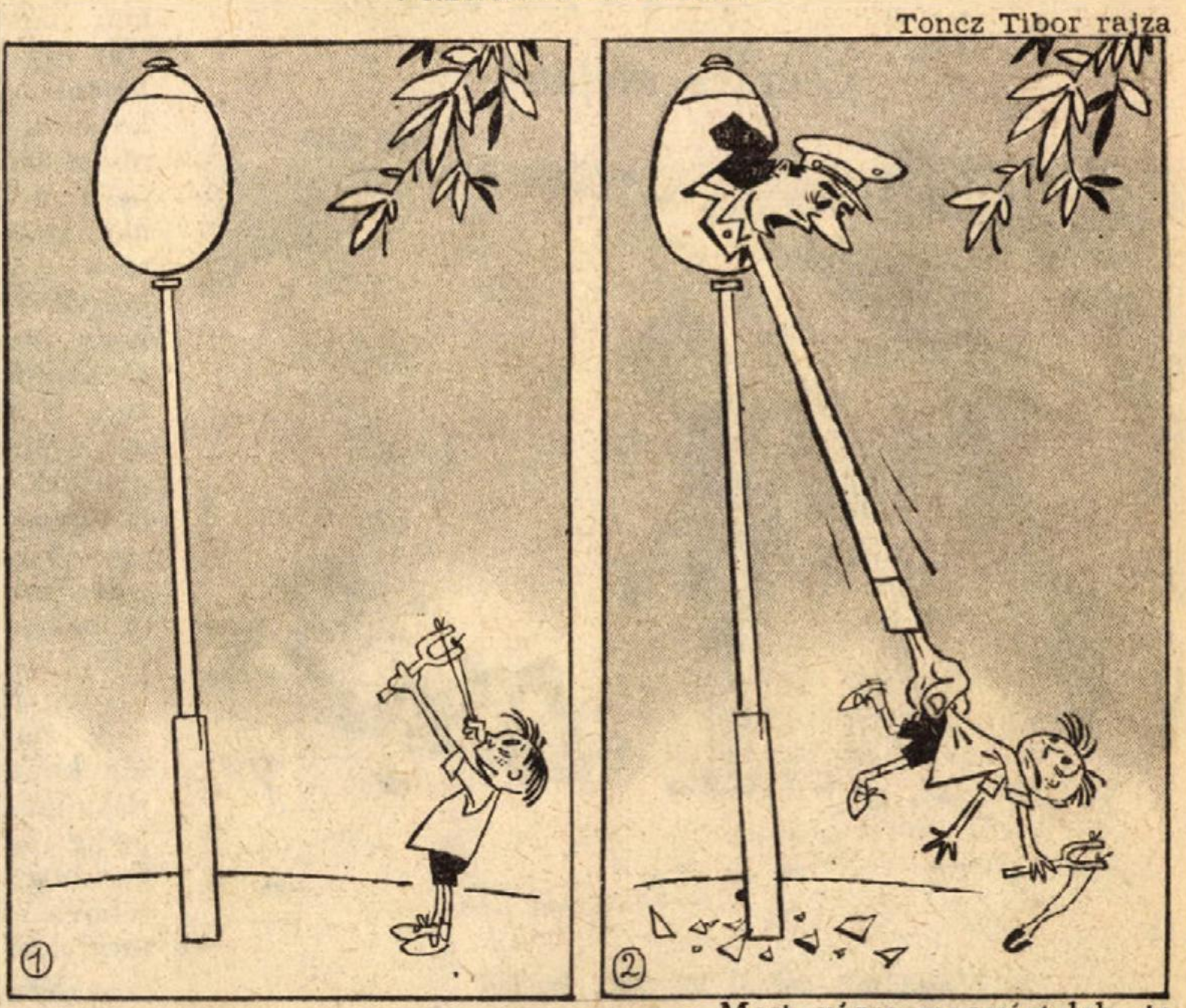
Vegyenek példát rólunk! Nálunk nincs tömeghisztéria, nincs Bundzsák-őrület. Mi tudjuk jól, hogy a labdarúgás üdítő, kedves sport, de semmi több. Nemzeti ügyet nem csinálunk belőle. Nem vagyunk ellene a labdarúgásnak, nem vagyunk sportellenesek, csak éppen a megfelelő helyére teszszük az egészet. Lehet, hogy ez a mi hűvös vérmérsékletünkkel függ össze, de talán még inkább a józan logikánkkal, amelynek segítségével mérlegre tudjuk tenni a világ dolgait, különbséget tudunk tenni a jelenségek között, s nem engedjük magunkat gyerekességekbe sodorni. Nálunk nem volt se konfetti, se ünnepi fogadtatás, se munkaszünet.

Országos tombolás, egetverő futballhisztéria? Ez nálunk — pillanatnyilag — lehetetlen!!

F. L.

Váratlan fordulat

Toncz Tibor rajza

– Most végre megcsíptelek, te komisz kölyök!

Turisták egy budai barlangban

Pusztai Pál rajza

– Szentisten, egy ősember!
– Fraszt! Csak a kijáratot keresem...

Izgalmas riport lesz

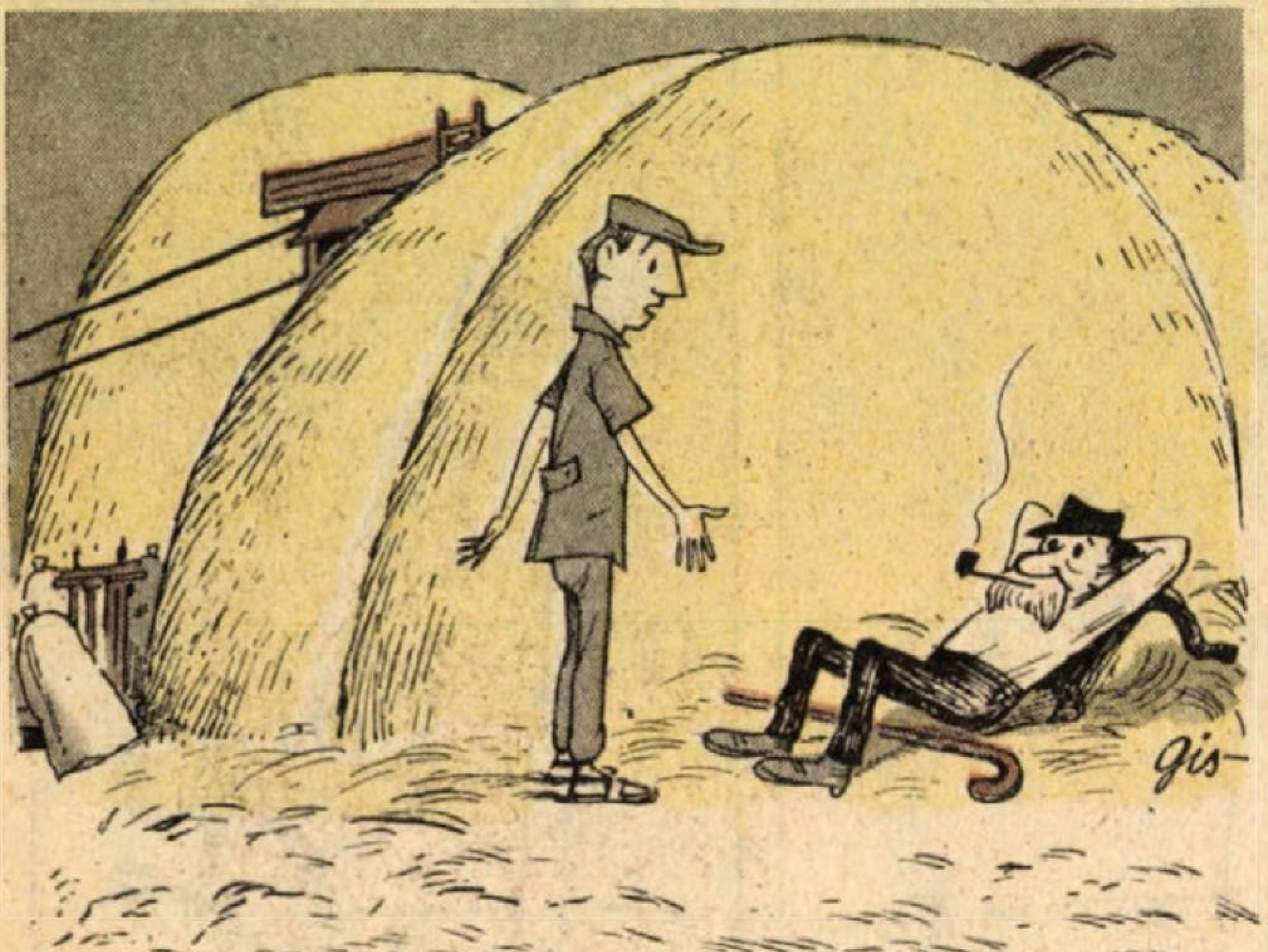
Szűr-Szabó József rajza

– Miért írsz állva?
– Mert ha ülve írok, elalszom . . .

Cséplés idején

Szegő Gizi rajza

– Maga mit csinál itt, Pali bácsi?
– Én vagyok a tűzvédelmi megbízott! . . .

Tanulság házasoknak

Egy ködös, hűvös kora-nyári délután Prucker így szólt Pruckernéhoz:

— Fiam, ez nem mehet így tovább! Nincs benned irántam semmi hitvesi hűség. Ha főzöl, ha nem főzöl, az ételt mindig odaégeted. Az ingemről a gombokat direkt lerágod, minden ruhám gyűrött és foltos, de este mindig azt mondod, hullafáradt vagy, egész nap mostál, vasaltál. Vélt-prémium és vélt-szerelmeslevél után kutatsz, ha nem találsz az a baj, ha találsz azért dühöngsz. Egész nap húzom az igát, este hazajövök éhezni, vasárnap délután a Mariska-tántidhoz megyek unatkozni és a Pistike arroganciáit elviselni. Ezt nem tűrhetem tovább! Váljunk el és punktum.

— Jó, hogy szóbahoztad! — közölte véleményét fagyosan az asszony és letette a zoknikat, amelyekbe férje szerint, forint-nagyságú lyukakat vágott éppen ollóval. — Hát azt hiszed, hogy én tűrhetem a te dolgaidat? Hogy korán kelsz és későn jössz és olyan lármát csapsz, mint egy hernyótalpas díszmenet? Hogy akkora tócsát hagysz a fürdőszobában, mint egy abnormis kölyökvíziló? Az neked smafu, hogy nem köszönsz a rokonságomnak, a fizetést elkártyázod, a szőnyegre hamuzol és az ágyterítőt cumstrucc felgyújtod? Hogy nem becsülöd a munkámat, hogy hozzám egy jó szavad nincs, de bezzeg a kolléganőidhez!! Hát kell ez nekem? Hát egy szeretetre vágyó nőnek élet ez? Nem! Életfogytig tartó siralomház!

A szót tett követte. A bíróság kimondta a válást a Mariska-tanti hibájából, a lakást pedig az asszonynak ítélte. Csakhogy Prucker nem tudott sehova elköltözni. Nem kapott megfelelő lakást.

— Nem bánom — mondta az asszony —, maradhatsz egy-két hétig, azzal a kikötéssel, hogy úgy élünk egymás mellett, mint két idegen!

Prucker megfogadta ezt és derekasan betartotta ígéretét. Esténként virággal, csokoládéval kedveskedett, már ahogyan azt idegen nőkkel szokás. Az asszony sietett haza az üzemből és gondosan megfőzte a vacsorát. Később randevúzni kezdtek, moziba jártak, és tavasszal a Margitszigetre mentek sétálni. Az asszony megsajnálta a szegény agglegényt és felvarrta a gombjait, a férfi pedig előzékeny volt az idegen hölgyhöz és korán eloltotta a villanyt. Az asszony hívás nélkül odabújt estéként a férfihez; egyszóval olyan szenvedéllyel szerették egymást, ahogyan azt idegenektől elvárja az ember. Fél év múlva Prucker mosógépet vett, mert csak nem kívánhatja egy idegen nőtől . . . és hogy kedvébe járjon, vett egy mókusbundát is. A mókusbunda után kilenc hónapra megszületett az első gyerek. Kicsit sajnálkozva álltak bölcsője fölött: szegény kis apátlan, hiszen csak egy-két hét és Prucker elköltözik; ahogy megbeszélték. Lakás azonban nem volt, ők pedig éltek egymás mellett boldogan, mint két idegen ember. Jött a bölcsőde, óvoda, iskola, egyetem. Na, de igazán semmiség az egész, már tető alatt a vállalat kétemeletes villája. Rövidesen beköltözhető. Aztán megnősült a fiuk, férjhez ment a lányuk: mind a négyen odaköltöztek. A két idegen-öreg, kihurcolkodott a fürdőszobába.

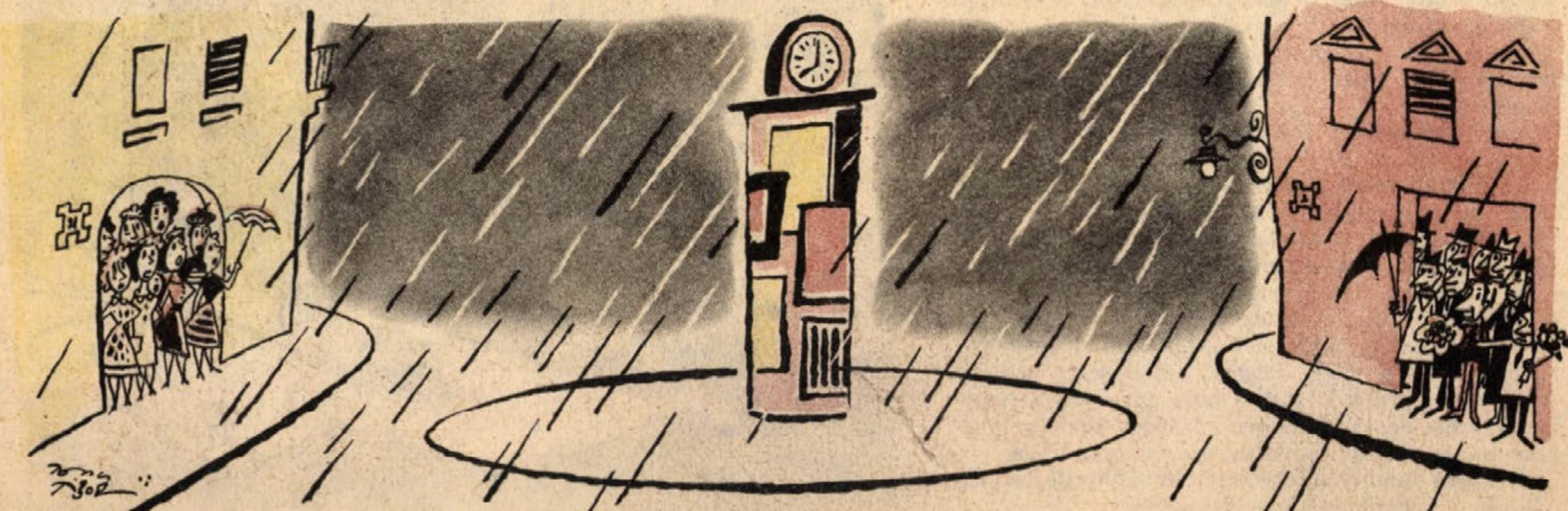
A dédunokát azonban Prucker nem várta meg. Egy szép, napsütéses téli reggelen örökre elszenderült.

És Pruckerné a temetést követő napon, hosszú évtizedek után először, ismét odakozmásította a főzeléket.

Szalay Károly

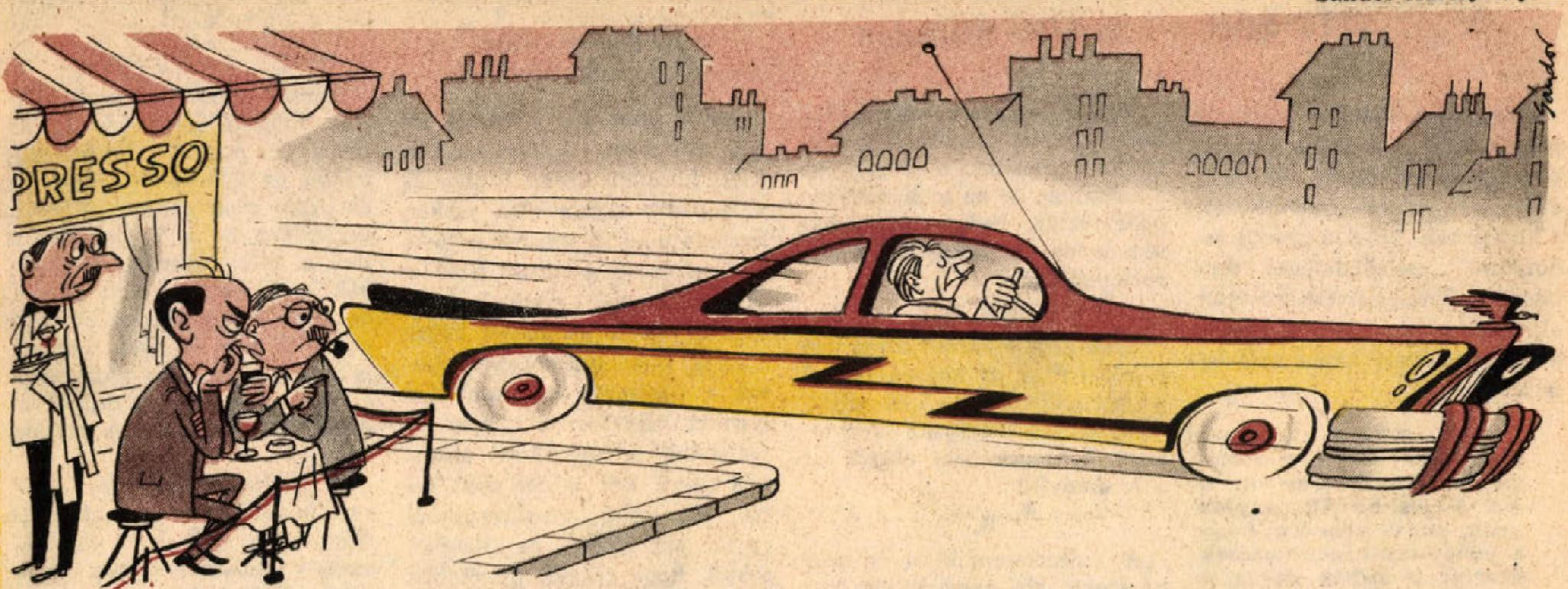
RANDEVÚHELY — NYÁRI ZIVATARBAN

Tonez Tibor rajza

A művészpresszó előtt

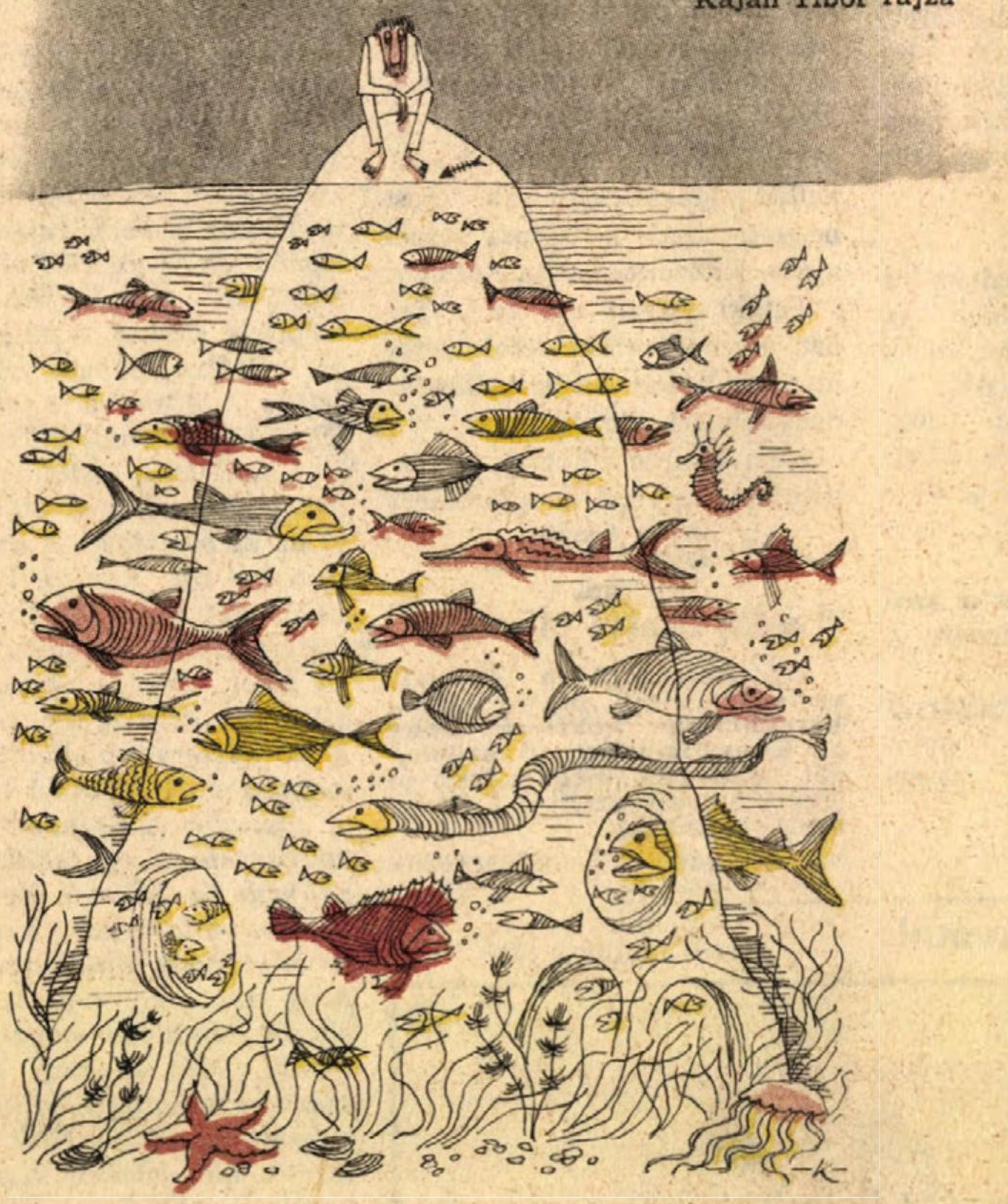
Sándor Károly rajza

– Látod a szerencsétlent? Aprópénzre váltotta fel a tehetségét!...

Magány

Kaján Tibor rajza

Üldözéses motorverseny

Hegedűs István rajza

Élettani csoda

(Jefimov rajza a moszkvai Krokodil-ból.)

– Érthetetlen! Lakása nincs, alig eszik, mégis folyton nő!...

Le a bürokráciával.

EGY KIS BÜROKRÁCIA AZ SZTK-BAN

Feleségem kisbabát várt, de még a szülés napján is bement munkahelyére. Késő délutánig dolgozott, estefelé jelentkezett a kórházban. Ezzel a „meggondolatlan" cselekedetével úgy látszik, törvénysértést követett el, mert a napokban a következő felszólítást kapta vállalatától:

„Az SZTK alközpont vizsgálata során tudomásunkra jutott, hogy Ön f. évi május hó 18. napján szült, annak ellenére, hogy a vonatkozó rendelkezések szerint a szülés napja a táppénzes állomány kezdő napja. Minthogy Ön erre a napra teljes munkabérét felvette, felszólítom, hogy az egy napra járó munkabér és a táppénzes illetmény közötti különbözetet, vagyis 31 Ft 20 fillért a vállalat pénztárába fizesse vissza, ellenkező esetben ezt az összeget legközelebbi fizetéséből levonásba helyezzük."

Le is vonták. Még szerencse, hogy nem büntették meg azért, mert a szülés napján dolgozni mert. Úgy látszik, az SZTK-ban lehetetlenségnek vélik, hogy a szülés napján valaki munkahelyén dolgozzék. Nem lett volna egyszerűbb, ha a tényeknek megfelelően a születést követő napot tekintették volna a táppénzes állomány kezdő napjának? Igaz, hogy így nem áldoztak volna a bürokrácia oltárán...

Horváth László
XIV., Amerikai út 40.

6 hiba Kartalon

1.

Kartalon nincs bölcsőde. Egy ideig a nyári szünetben a népiskola épületében rendezték be a bölcsődét, de az idén nem engedélyezték. Pedig nagy szükség lenne rá, mégpedig egész esztendőben.

2.

Csak keskenyfilm-vetítés van a községben. A község harcol a normálgépért – de eredménytelenül. Pedig az 5200 lakosú községet nem elégíti ki a keskenyfilm.

3.

A kultúrterem kicsi és nem korszerű. Ha nagyobb és modernebb lenne, budapesti színészek vendégjátékára is gondolhatnának.

4.

Nem kielégítő a húsellátás. Hetenként mindössze 150 kiló húst kapnak. Ezért állandóan panaszkodnak azok, akik nem jutnak húshoz. És sajnos, sokan vannak ilyenek.

5.

Rossz az autóbuszközlekedés is. Gyakran lemaradnak az utasok a kocsikról. A kartaliak remélik, hogy a MÁVAUT – mint ahogyan azt már megígérte – nagyobb befogadóképességű autóbuszokat fog közlekedtetni.

6.

Kevés a sör és kevés a szódavíz. Több italt kérnek a község lakói.

Söregi János h. VB.-titkárral együtt úgy gondoljuk, hogy a kartaliak egyik-másik panaszán lehetne segíteni.

Egy kis jóakarattal...

„Megjavították" a közlekedést...

Több mint két évtizede járok dolgozni Kőbányára. A XIII. kerületi Csanádi utca és a Hegedűs Gyula utca sarkán kezdem meg az utazást a 76-os trolival, majd a Baross térről a 37-es villamossal megyek a Pataki István térig. Innen végre a 17-es busz segítségével eljutok a Gyömrői úti munkahelyemre. Mivel ez a három átszállással lebonyolított utazás oda-vissza két és fél órát rabol el, több utastársammal együtt azt kértük az illetékesektől, hogy tegyék gyorsabbá és ésszerűbbé a kőbányai közlekedést.

Panaszunk elküldése után utasszámlálást rendeztek és újságcikk is jelent meg, amelyben azt ígérték, hogy megjavítják Kőbánya közlekedését. Meg is „javították"! De hogyan?! Eddig három kocsit kellett igénybevennünk, most négyet, mert a Baross térről nincs közvetlen összeköttetés a Pataki István tér felé. Tehát a megjavított közlekedés után több lett az átszállás és nagyobb az időveszteség.

Nem lehetne a kőbányai közlekedést valóban megjavítani?

Pick László
XIII., Muk Sándor u. 19.

Ludas Matyi elintézte

A „Katonásdi a gyógyászatnál" című bíráló cikkel kapcsolatban közöljük, hogy az értesítőlapokat új szöveggel rendeltük meg. „Behívójegy" helyett ezentúl „értesítést" küldünk.

Gyógyászati Segédeszközök Gyára

Khtrbm...

Pontos ember vagyok. Ennek folytán szeretem, ha az órám is pontos. Amiből tovább az következik, hogy ha az órám nem pontos, akkor a mutatókat be kell igazítani a pontos időre. Évezredekkel ezelőtt e művelethez volt az emberiségnek egy megbízható műszere: a nap az égen, amikor is a nap állásához igazították a legfinomabb svájci órákat is. Mindenki elégedett és boldog volt.

A civilizáció felfutása e téren is elsöpörte az idillikus állapotokat. Jöttek a nyarak, amikor szabadságidőben állandóan felhős volt az ég, folyton esett és hideg volt a Balaton mellett. A napot nem lehetett látni, sőt a homokórák is eldugultak az átnedvesedett üzemanyagtól.

Ekkor, amikor már minden veszni látszott, a Posta bölcsei sokat gondolkodtak, aztán közöttük a legokosabb felkiáltott: „Heuréka!" És rányomtatták a titokzatos számok rejtelmes világába elvezető TÁVBESZÉLŐ NÉVSOR címlapjára egy mágikus számot, a 08-at, hogy örök időkre, homok nélkül és felhős időben is tájékozódni lehessen a Pontos Időről.

A csodálatos találmány azonban újabb válságok felé sodorja az emberiséget. A probléma matematikai. Egy tárcsázás 60 fillér, két tárcsázás forint 20, vagyis ahány tárcsázás, annyi 60 fillér. Este be akarom igazítani az órámat, hogy reggel le ne késsem a blokkolást. Azt mondja a 08: 23 óra blkt perc, 30 másodperc. Csöndesen megemlékezem a 08 feltalálójáról s újabb 60 fillérért ismét tárcsázom. Most már nem úgy mondja, hogy blkt, hanem úgy, hogy rht perc, ami pontosan oly megrendítően hangzik, mint a blkt. Még egyszer, kétszer, százszor tárcsázol, hallhatod a mássalhangzótorlódások legváltozatosabb händeli fugáit és variációit, de hogy hány óra van, azt soha nem fogod megtudni.

S valahol Pesten egy gép kajánul számolja a te 60 fillé-reidet!

Osváth Tibor

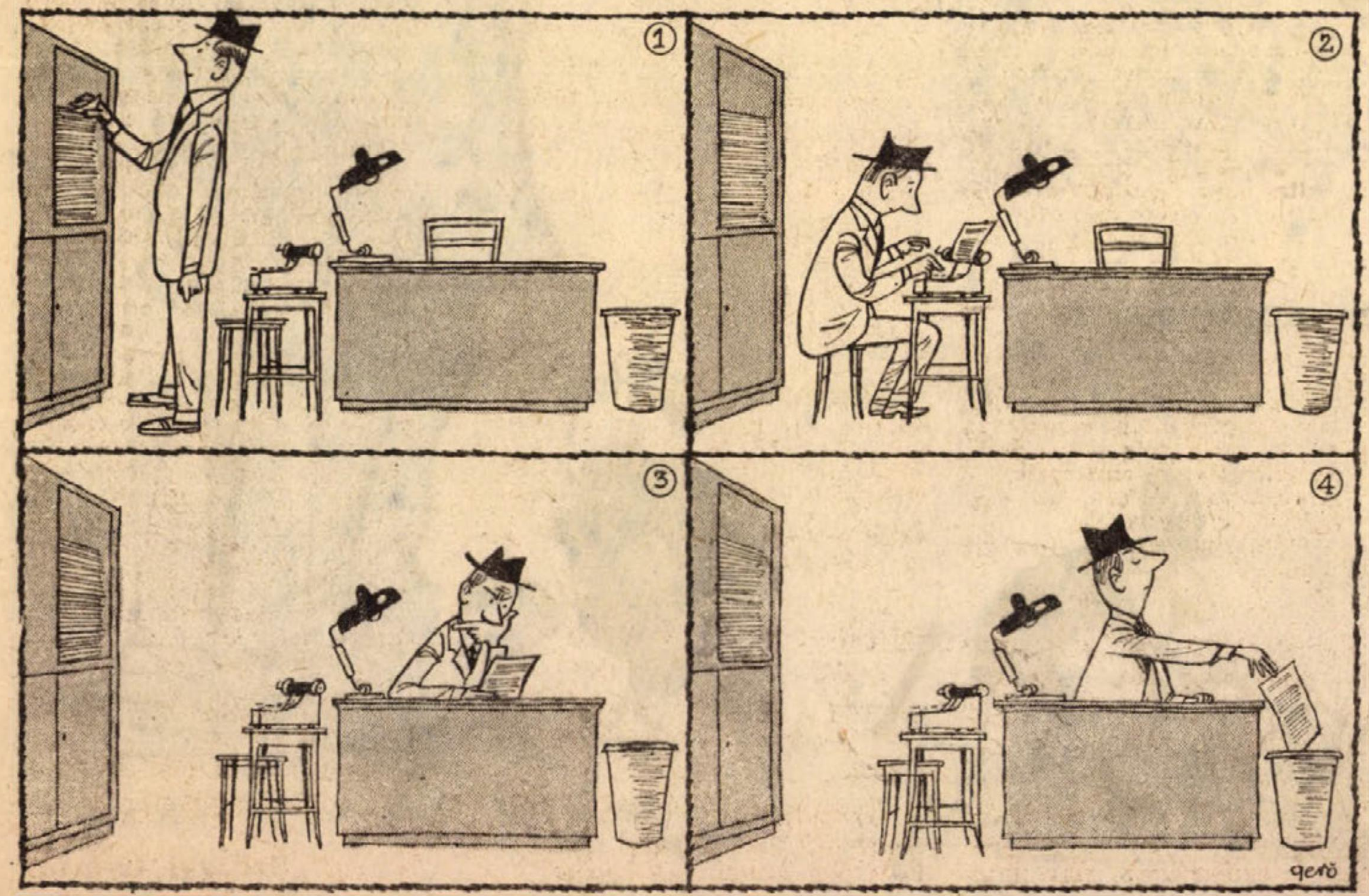
Miért szüntették meg?

Még a múlt év elején létszámhiány miatt megszüntették a pécs-kertvárosi postahivatalt. Azóta kénytelenek vagyunk bekutyagolni a pécsi főpostára vagy az állomásra, ha csomagjainkat vagy pénzküldeményeinket fel akarjuk adni. Nem tudjuk elhinni, hogy egy ilyen háromezer főt számláló városrészben ne lenne szükség postahivatalra!

Hunyadvári Béla
Pécs, Repülőtér 3., 3/12

Önkiszolgáló hivatal

Gerő Sándor rajza

ÖTLET-pályázatunk anyagából

Gyakorlat teszi a mestert

– Mi az, artista lettél?
– Dehogy, csak hallottam, hogy megszüntetik a talponállókat és most megpróbálok kézen állva inni...

Bende László
(Bp., XIII., Róbert Károly körút 34–36.)

A technika századában

– Ha nem fúj a szél, ezzel hajtom a malmomat...

Erb János
(Pécs)

A mozipénztár előtt

– Engedjék meg, hogy megváltsam a jegyet... Vissza kell mennem a hivatalba!
– Hát mit gondol, mi a saját időnket töltjük itt?

Zsiray Károly
(Bp., XII., Kálló esperes u. 7.)

Két ősjampec beszélget

– Te, ez nem is olyan jó nő...
– Na igen, komám, de saját barlangja van!

Gévay Róbert és Reinicz Egon
(Csepeli Papírgyár)

Törtetőéknél

– Látod, te élhetetlen alak, amit húsz év alatt nem voltál képes elérni, azt én most megvettem.

Longauer Imre
(Miskolc, X., Fadrusz u. 4.)

Plágium

Felejthetetlen este volt. A bohóctréfánál a közönség fetrengett a kacagástól, a kritikusok kijelentették, hogy ezért érdemes élni, a bohócok, hogy ezért érdemes meghalni. A szünetben mindenki azt a mulatságos jelenetet emlegette, amikor a porondmester „Megállj, az anyád!" felkiáltással egy rolóhúzóval fejbeverte az egyik bohócot, aki őt előzőleg leöntötte Trisóval. – Visontai, a tréfa szerzője ezalatt a Cirkusz Sörözőben feketézett és elmerülve olvasta az alábbi levelet.

Kedves Visontaikám!

Megdöbbenéssel értesültem, hogy a cirkuszban bemutatásra került „Timsó Józsi kalandjai" című bohóctréfában a porondmester „Megállj, az anyád!" felkiáltással veri fejbe az egyik bohócot.

Visontaikám! Ha senki másnak, de Önnek tudnia kell, hogy hat évvel ezelőtt „Az anyád, megállj!" címmel írtam egy kuplét, amely csupán azért nem került a mai napig sem előadásra, mert sok irigyem van a szakmában. Épp ezért érintett fájdalmasan a hír, hogy saját ötletemet most raffinált módon kitekert formában (nem: „az anyád, megállj!", hanem: „megállj, az anyád!") Ön felhasználta egy bohóctréfában. Mi ez, ha nem plágium?

Visontaikám! Bár nehezemre esik — mert az ügyből kifolyólag már eddig is tetemes erkölcsi és anyagi kárt szenvedtem —, mégis eltekintek attól, hogy törvényes úton szerezzek magamnak elégtételt és nincs kifogásom az ellen, ha békés úton (25% részesedés) rendezzük a dolgot. Gondolom, ez Önnek is előnyösebb.

Válaszát várva üdvözli híve:

Sáp Elek

Visontai a levél elolvasása után egy ideig azon tűnődött, hogy agyonveri Sápot az eszpresszóban, ahol Sáp élete túlnyomó részét töltötte. Végül azonban eltekintett a dologtól. Sáptól ugyanis mindenki rettegett a szakmában, mert köztudomású, ismert volt arról, hogy minden műsorba befészkeli magát és a tőle plagizált ötletek címén jelentős honoráriumokat húz ki szerzőtársai zsebéből. Így – többek között – még ma is 50% jogdíjat vesz fel Gőz Géza „A sajt okozta a bajt" című kupléja után azon a címen, hogy ő találta fel a sajtot...

Visontai merengését a dramaturg zavarta meg, aki elújságolta, hogy a következő hónapban Sáp Elek bohóctréfáját fogják porondra tűzni a cirkuszban.

– Mi a címe? – kérdezte felcsillanó szemmel Visontai.

– Az „Okos tilinkó" – mondta a dramaturg, majd sietve távozott, mert telefonhoz hívták.

Visontainak több se kellett. Azonnal tollat ragadott és írni kezdte a következő levelet:

Kedves Sápkám!

Önt eddig a szerzői jog legnagyobb tisztelőjének és a törvényesség mintaképének tartottam. A sors azonban bebizonyította, hogy balga módon csak halvány illúziókat tápláltam az Ön személyét illetően, ugyanis e percben értesültem, hogy a cirkusz jövő havi műsorában „Okos tilinkó" címmel bemutatják az Ön bohóctréfáját. Keserű csalódásomat csak fokozza a tény, hogy néhány évvel ezelőtt „Okos fagott" címmel én írtam az első realista bohóctréfát, melynek alapgondolatát Ön most nem átallotta csalárd módon kitekerve a saját céljaira felhasználni!

Mégse higgye, hogy engem a bosszú gondolata vezérel. Bár a legdurvább plágiummal állok szemben, mégis úgy vélem, hogy el tudjuk békésen (25% részesedés) is intézni a dolgot. A pereskedés nyilván Önnek sem lenne kellemes.

Válaszát várva üdvözli híve

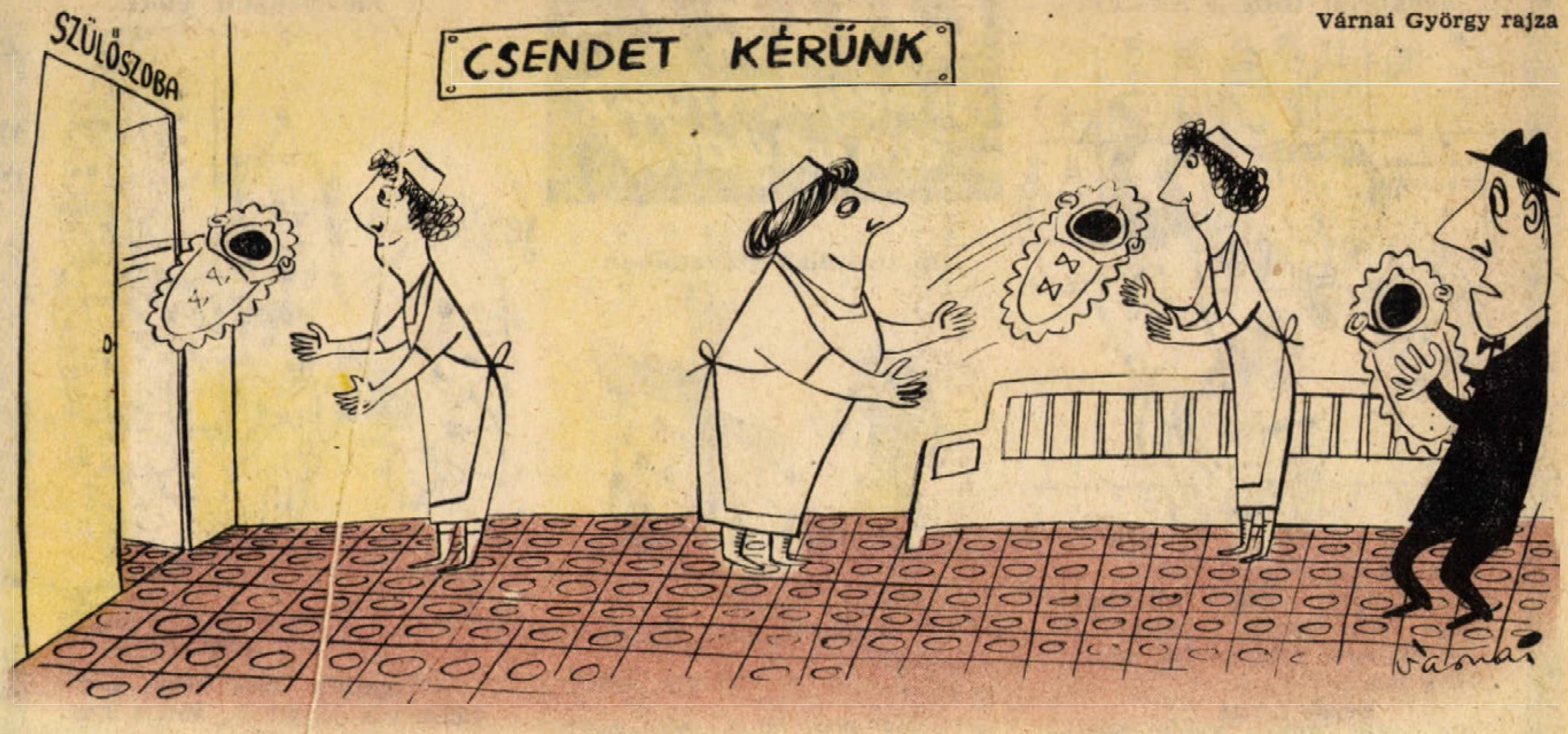
Visontai Eduárd.

A többit már könnyű kitalálni. A pertől mindketten elálltak.

Szilágyi György

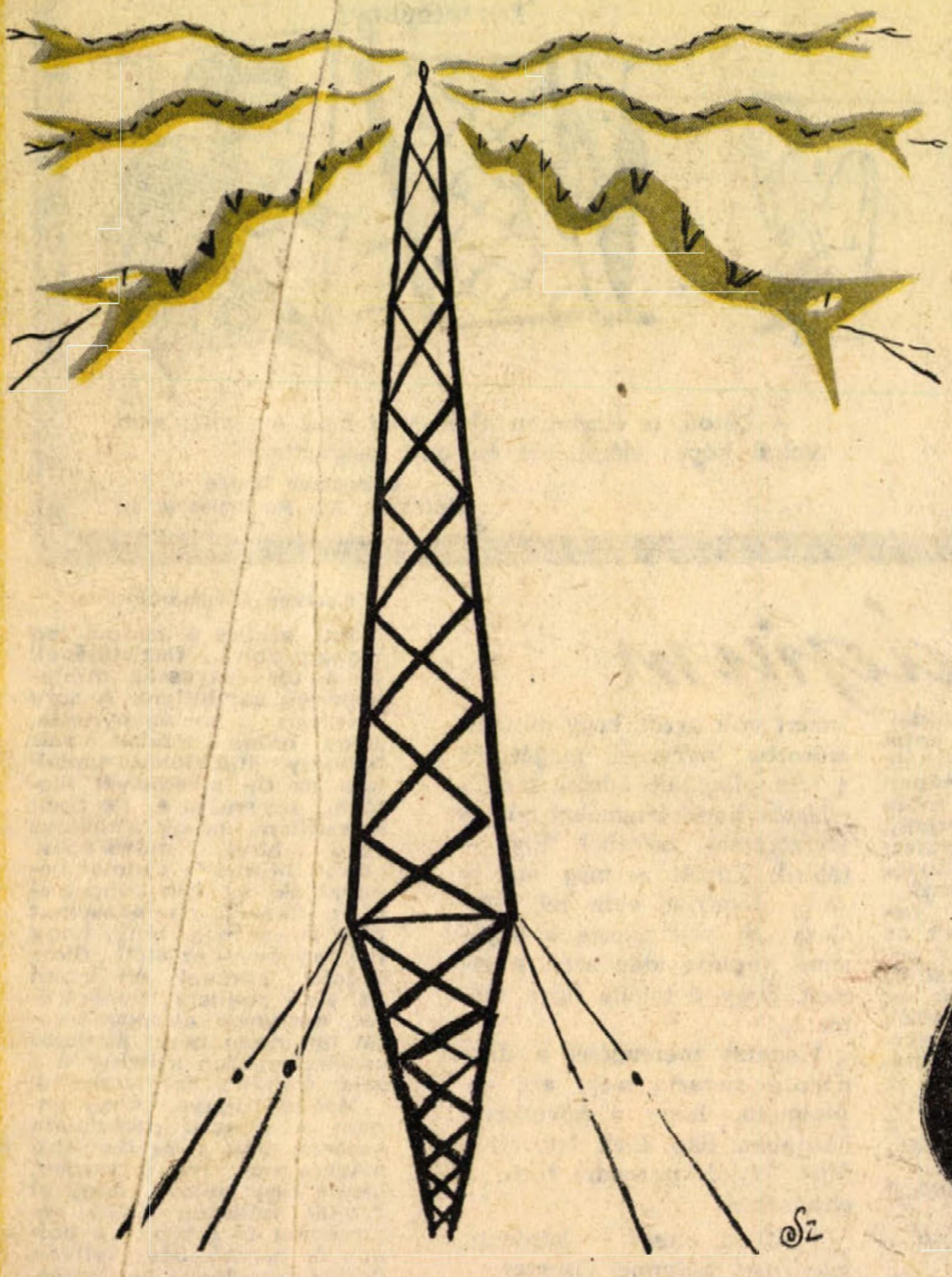
HÁRMAS IKREK

Várnai György rajza

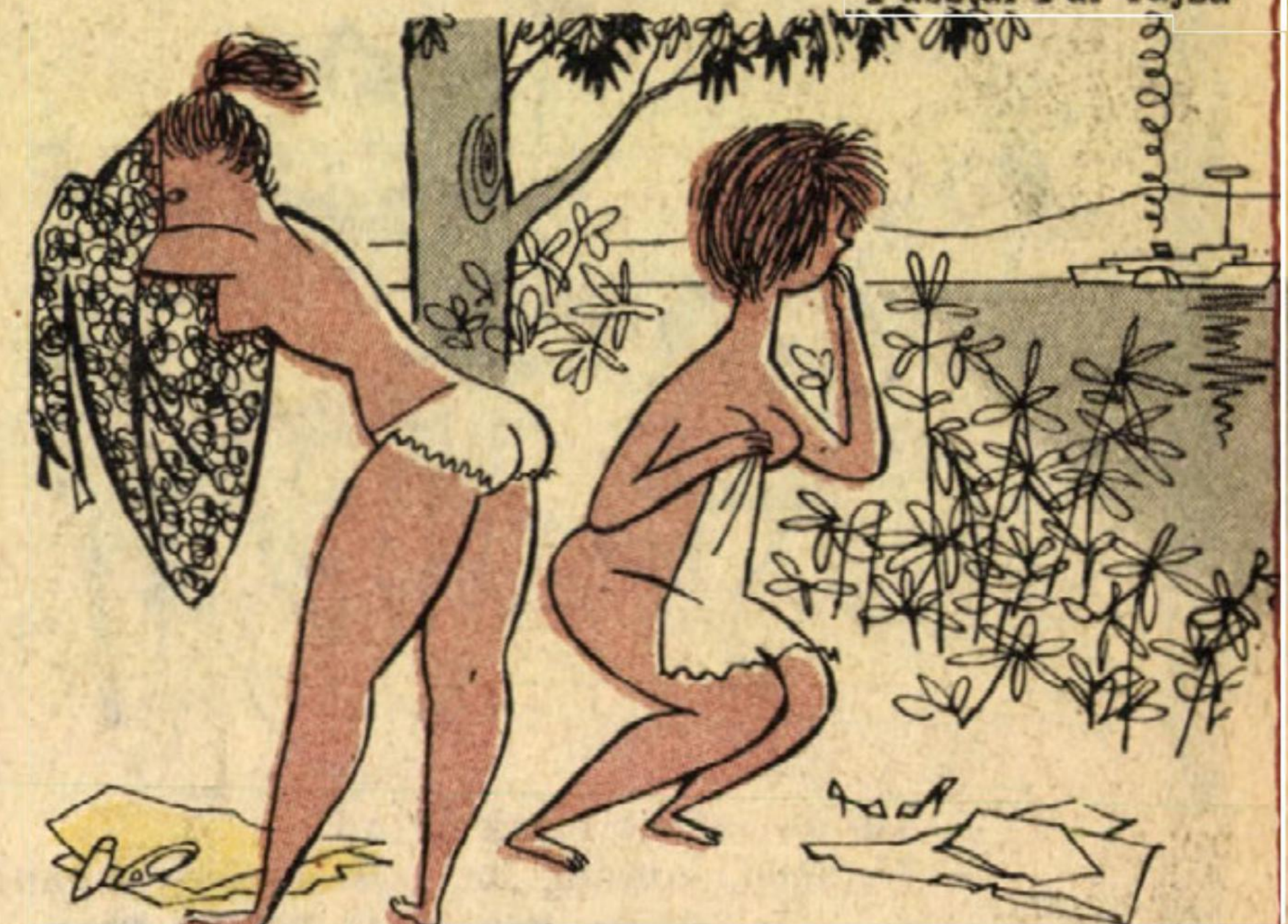
Szabad Európa hullámhossza

Szűr-Szabó József rajza

Radar a dunai hajókon

Pusztai Pál rajza

– Te, ez a hajó megállt a Duna közepén! Lehet, hogy a radarral át lehet látni bokrokon is?

Dupla vagy semmi

Szűr-Szabó József rajza

– Tűröd, hogy órabérben aludjanak?
– Mit csináljak, ha túlórában dolgoznak . . .

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.